

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Blankou Vernerovou v právní věci

žalobkyně:

BLAŽEK PRAHA a.s., IČO: 25624407
sídlem U Továren 261/27, 102 00 Praha 10 – Hostivař
zastoupené Mgr. Lukášem Trojanem advokátem
sídlem KŠD LEGAL advokátní kancelář, s. r. o., CITY TOWER
Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

Proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2,
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 – Nové Město,

o náhradu škody a majetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni zákonný úrok z prodlení ve výši 8,50% ročně z částky 25 168 Kč za dobu od 15. 3. 2018 do 27. 9. 2018, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 55 566 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 5 871 224 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, **se zamítá.**
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 3 300 Kč, a to do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Návrhem podaným u zdejšího soudu se žalobkyně po žalované domáhala náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy, která jí dle jejího přesvědčení vznikla v souvislosti s jejím nezákonným trestním stíháním. V žalobě bylo konkrétně uvedeno, že dne 29. 11. 2016 vydal policejní orgán, konkrétně Generální inspekce bezpečnostních sborů pod č. j. [REDAKCE] usnesení, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně, a to pro zvláště závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5, písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, s trestní sazbou pro fyzickou osobu 5 až 10 let, přičemž žalobkyni, jako právnické osobě, hrozil dle ustanovení §15 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, například peněžitý trest, trest zákazu činnosti, trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti na veřejných soutěžích či trest zákazu přijímání dotací a dále i trest propadnutí majetku. Dále bylo v žalobě uvedeno, že proti usnesení o zahájení trestního stíhání podala žalobkyně stížnost, neboť své trestní stíhání považovala za nezákonné, přičemž o stížnosti žalobkyně bylo rozhodnuto usnesením Městského státního zastupitelství v Praze vydaným dne 28. 4. 2017 pod č. j. [REDAKCE] tak, že stížnosti žalobkyně bylo vyhověno a usnesení o zahájení trestního řízení bylo zrušeno a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl, přičemž toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 5. 2017. V této souvislosti bylo v žalobě poukazováno na to, že vůči žalobkyni tedy bylo nezákonně zahájeno a vedeno trestní stíhání s tím, že nezákonnost trestního stíhání žalobkyně byla deklarována právě usnesením Městského státního zastupitelství v Praze vydaným dne 28. 4. 2017 pod č. j. [REDAKCE] kterým bylo zrušeno rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů vydané pod č. j. [REDAKCE] V této souvislosti pak bylo v průběhu řízení skutkově doplněno, že následně došlo k odložení věci, tedy nedošlo k novému sdělení obvinění. Dále žalobkyně v žalobě tvrdila, že v souvislosti s výše uvedeným nezákonným trestním stíháním, které bylo proti její osobě vedeno, došlo k podstatné újmě na jejích právech, kdy bylo poškozeno její dobré jméno a vznikla jí i škoda, přičemž tyto zásahy do majetkové i nemajetkové sféry žalobkyně měly na žalobkyni takový dopad, že samotné konstatování porušení práva ani případná omluva by v posuzované věci nebyla dostačující, když v této souvislosti byl zdůrazňován rozsáhlý zásah do práv žalobkyně, zejména její pověsti. Součástí požadavku uplatněného v žalobě pak byla jednak náhrada škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení v trestním řízení. Žalobkyně zdůrazňovala, že s ohledem na složitost a závažnost kauzy byla žalobkyně nucena se nechat zastoupit vícero advokáty, aby byla schopna čelit zásahu, jenž byl pro její podnikání velmi závažný, a dle žalobkyně se každým dnem jeho trváním prohlubovaly jeho negativní důsledky. *Jakožto náhradu škody spočívající v nákladech žalobkyně vynaložených na právní zastoupení ve výše uvedené trestní věci požadovala žalobkyně částku 951 958 Kč,* když v této souvislosti bylo tvrzeno, že se jedná o skutečnost škodu, tedy částku, kterou žalobkyně vynaložila na svoji obhajobu, a to v souvislosti s úhradou právních služeb poskytovaných společností Machytková, Sedláček, Vaca & spol., advokátní kancelář, s. r. o., dále společností KSD LEGAL advokátní kancelář s. r. o. a dále i

JUDr. Pavlem Bergrem, advokátem s tím, že součástí takto vyčíslené náhrady škody jsou i náklady, které žalobkyně uradila za právní zastoupení svého zaměstnance, výrobního náměstka J. P. vůči němuž bylo taktéž předmětné trestní řízení vedeno. Ve vztahu k požadavku na náhradu majetkové škody spočívající v nákladech vynaložených žalobkyní na obhajobu v trestním řízení pak žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce v průběhu řízení uvedla, že si je vědoma ustanovení § 31 zákona č. 82/1998 Sb. i judikatury vztahující se k tomuto zákonnému ustanovení, kdy je přiznávána škoda spočívající v nákladech na právní zastoupení podle zvláštního právního předpisu, tedy konkrétně podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., nicméně že je přesvědčen o tom, že takovéto pojetí není spravedlivé, a proto je požadována náhrada škody v plném rozsahu, tedy ve skutečně vynaložených nákladech za obhajobu v trestním řízení. S ohledem na soudem sdělený právní názor, jakým způsobem bude soud při stanovení případné náhrady škody spočívající v nákladech vynaložených na obhajobu v trestním řízení postupovat, žalobkyně v rámci závěrečného návrhu uvedla, že nesouhlasí s názorem strany žalované, která v rámci svého částečného plnění, nezohlednila mimořádnou náročnost jednotlivých právních úkonů, které byly poskytnuty (žalobkyně v průběhu řízení upřesnila, že odměna za každý z úkonů měla být navýšena na trojnásobek), když bylo s ohledem na závažnost trestního obvinění a snahu žalobkyně o minimalizaci dopadu trestního stíhání na ekonomiku a dobrou pověst žalobkyně skutečně nezbytné zajistit kvalitní právní služby specialistů, tedy efektivní obhajobu s tím, že žalobkyně tedy uváděla, že pokud by tedy bylo soudem postupováno podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., žalobkyně žádala, aby v takovém případě jí za jeden úkon právní služby byla jako odměna poskytnuta částka 6 900 Kč dle ustanovení § 10 odst. 3, písm. c), ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky, a to za situace, kdy bylo třeba studovat řadu odborných materiálů, orientovat se v oblasti jak trestní, tak v oblast veřejných zakázek, studovat obchodní dokumentaci mezi zadavatelem zakázky a žalobkyní a mezi žalobkyní a jejími zahraničními dodavateli, přičemž řada dokumentů byla i v anglickém jazyce, přičemž s ohledem na to tedy žalobkyně žádala o navýšení všech úkonů právní služby na trojnásobek. Dále žalobkyně uváděla i to, že je přesvědčena i o tom, že s ohledem na rozsah stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání je tato stížnost podle složitosti a rozsahu v podstatě odpovídající odvolání ve věci samé a mělo by tedy být vycházeno z toho, že se jedná o plnohodnotný úkon právní služby, zejména za situace, kdy i takový úkon může mít pro obviněného obdobný dopad, jako vydání zprošťujícího rozsudku. V neposlední řadě pak k požadavku na náhradu majetkové škody bylo žalobkyní poukazováno i na to, že je přesvědčena o tom, že není důvodné odmítnout v rámci požadované náhrady škody náhradu nákladů vynaložených na právní zastoupení výrobního ředitele J. P. zejména s přihlédnutím k tomu, že bez jeho trestního stíhání by nebylo ani trestní stíhání žalobkyně, a to v důsledku koncepce přičitatelnosti právního jednání fyzické osoby osobě právnické, přičemž pokud tedy žalobkyně za svého výrobního ředitele uhradila náklady jeho právního zastoupení, je důvodné, aby jí byly uhrazeny. Dalším požadavkem, který byl v rámci podané žaloby uplatněn, pak byl *požadavek na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 5 000 000 Kč*, ve vztahu k níž žalobkyně uváděla, že je přesvědčena o tom, že výše uvedená částka odpovídá konkrétním zásahům do její nemajetkové sféry. V této souvislosti bylo zdůrazňováno, že trestní stíhání právnické osoby je již samo o sobě vždy velkým zásahem do běžné obchodní činnosti právnické osoby a že žalobkyně byla navíc obviněna ze spáchání ze zvlášť závažného zločinu podvodu. Žalobkyně zdůrazňovala, že nemajetková újma jí byla způsobena především značnou difamací její osoby, neboť celá kauza byla široce medializována televizí, rádiem i celostátními deníky a jejich internetovými mutacemi s tím, že řada těchto článků je do dnešního dne dohledatelná na internetu a je tak přístupná široké veřejnosti. V této souvislosti pak bylo v žalobě uvedeno, že rozšíření informace o nezákonném trestním stíhání způsobilo žalobkyni zcela zásadní zásah do její dobré pověsti, což mělo negativní vliv na obchodní sféry žalobkyně. Žalobkyně uváděla, že

vzhledem k medializaci celé kauzy se dostala do situace, kdy musela vynaložit značné úsilí ve snaze udržet si dobré vztahy s obchodními partnery, kteří dle skutkových tvrzení žalobkyně ztratili důvěru v poctivé jednání žalobkyně a žalobkyně tak byla nucena svoji dlouhodobě a pracně vybudovanou pověst obhajovat. Žalobkyně dále tvrdila, že nezákonné trestní stíhání a potažmo ztráta dobré pověsti žalobkyně měla dalekosáhlý negativní dopad i do sféry navazování nových obchodních kontaktů s tím, že byl zpomalen plánovaný rozvoj společnosti. Dále bylo tvrzeno, že následky nezákonného trestního stíhání přetrvávají až do dnešního dne, kdy přetrvává ztížená situace žalobkyně v silně konkurenčním na trhu, na kterém žalobkyně působí. Žalobkyni pak byla tvrzena také ztráta důvěry a ratingu bank, které poskytují žalobkyni úvěry a dále bylo poukazováno na negativní dopady i v oblasti návštěvnosti obchodů žalobkyně, přičemž negativní dopad pak mělo nejen samotné zahájení trestního stíhání, ale současně i to, že žalobci bylo v rámci tohoto zahájeného trestního řízení kladeno za vinu, že úmyslně dodal méně kvalitní obuv, než bylo objednáno, což tedy mělo značný dopad do podvědomí zákazníků žalobce, kteří ztratili v důsledku této nepravdivé informace důvěru v kvalitu zboží dodávaného žalobcem. Ve vztahu k nemajetkové újmě pak v rámci závěrečného návrhu žalobkyně uvedla, že s ohledem na jí vzniklou nemajetkovou újmu v souvislosti s trestním stíháním je přesvědčena o tom, že je nezbytné tuto nemajetkovou újmu odčinit právě příznáním finančního zadostiučinění. V této souvislosti bylo poukazováno na to, že pokud se žalobkyni dostalo omluvy, jednalo se o zcela formalistický a nedůstojný způsob omluvy poskytnutý prostřednictvím odboru odškodňování a nikoliv například Ministrem spravedlnosti, či policejním orgánem, který trestní stíhání zahájil. Ve vztahu k výši požadované nemajetkové újmě bylo zdůrazňováno, že žalobkyně je společností, která má všeobecnou známost mezi všemi vrstvami obyvatel České republiky, přičemž negativní dopad měla medializace celé věci. Žalobkyně dále uváděla, že je přesvědčena o tom, že by soud při svém rozhodování o odškodnění měl vycházet z civilní judikatury k ochraně dobrého jména právnické osoby nebo z judikatury k právní úpravě nekalé soutěže s tím, že dle přesvědčení žalobkyně nelze na případ žalobkyně aplikovat co do výše přiměřeného zadostiučinění praxi týkající se náhrad za nezákonné stíhání fyzických osob, a to za situace, kdy v případě žalobkyně se jedná o právnickou osobou s desítkami zaměstnanců a obratem v řádů sta miliónů korun s tím, že zásah do právní sféry žalobkyně tedy není srovnatelný se zásahem do právní sféry fyzické osoby, neboť žalobkyně odpovídá za desítky zaměstnanců a úsilí a náklady na nápravu dobrého jména a pověsti právnické osoby jsou nesrovnatelné v porovnání s reputací fyzické osoby. *Dalším požadavkem uplatněným v žalobě pak byl i požadavek na náhradu ušlého zisku, a to ve výši 8 349 399 Kč, přičemž ve vztahu k této částce pak byla žaloba, po výzvách soudu dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., vzata zpět, tedy právě v požadavku na uhrazení ušlého zisku ve výši 8 349 399 Kč. Žaloba pak byla částečně vzata zpět i co do požadavku na zaplacení částky 25 168 Kč, tedy v části požadavku na náhradu škody, spočívající v nákladech za právní zastoupení žalobkyně v trestním řízení, když strana žalovaná v průběhu řízení výše uvedenou částku jakožto škodu vzniklou žalobkyni v souvislosti s náklady vynaloženým na její obhajobu přiznala a uhradila (o tomto částečném zpětvzetí žaloby bylo rozhodnuto usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 vydaným dne 14. 11. 2018 pod č. j. 21 C 22/2018-41). V neposlední řadě pak bylo v žalobě uvedeno i to, že žalobkyně se před podáním žaloby obrátila v rámci mimosoudního projednání na Ministerstvo spravedlnosti se svým požadavkem na náhradu majetkové škody i nemajetkové újmy, avšak s ohledem na to, že ke dni podání žaloby nebyly nároky uplatněné v rámci mimosoudního projednání uspokojeny, žalobkyně žádala, aby tedy o jejích nárocích bylo rozhodnuto soudem a jejímu požadavku na náhradu škody a nemajetkové újmy bylo vyhověno. S ohledem na částečné plnění ze strany žalované v průběhu řízení, a to částky 25 168 Kč, do níž byla žaloba vzata zpět (o částečném zastavení řízení rozhodnuto usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 vydaným dne 14. 11. 2018 pod č. j. 21 C 22/2018-41) a dále s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby o požadavek na náhradu ušlého zisku ve*

výši 8 349 399 Kč (o částečném zastavení řízení rozhodnuto usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 vydaným dne 2. 7. 2020 pod č. j. 21 C 22/2018-193) a poté, kdy v závěru jednání byla připuštěna změna žaloby spočívající ve výši zákonných úroků z prodlení (byla připuštěna změna žaloby v požadavku na úhradu úroku z prodlení, a to z částky 8,05% na částku 8,5% ročně) žalobkyně tedy žádala, aby bylo vyhověno jejímu požadavku na zaplacení celkově částky 5 926 790 Kč spolu s 8,5% úrokem z této částky za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení a dále úroku z prodlení ve výši 8,5% ročně z částky 25 168 Kč za dobu od 15. 3. 2018 do 27. 9. 2018.

2. Žalovaná v rámci vyjádření k žalobě uvedla, že nesporně, že žalobkyně se na ni dne 14. 9. 2017, podáním ze dne 11. 9. 2017, obrátila se žádostí o náhradu škody a nemajetkové újmy. Dále žalovaná uváděla, že v rámci mimosoudního projednání věci žalovaná dospěla k závěru, že vůči žalobkyni bylo skutečně nezákonně vedeno trestní stíhání, přičemž na základě toho žalovaná přistoupila k odškodnění majetkové škody spočívající v náhradě nákladů za obhajobu žalobkyně v trestním řízení s tím, že v této souvislosti žalovaná uvedla, že dne 21. 9. 2018 oznámila žalobkyni, že jí bude poskytnuta náhrada za právní zastoupení v celkové výši 25 168 Kč. V této souvislosti pak žalovaná uvedla, že uznala celkově 8 úkonů právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení společností Machytková, Sedláček, Vaca & spol., advokátní kancelář, s. r. o., dále převzetí a přípravu zastoupení společností KŠD LEGAL advokátní kancelář s. r. o., uznala stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 12. 2016, kdy sice v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. stanovila za toto podání odměnu ve výši jedné poloviny odměny za úkon právní služby, avšak s ohledem na náročnost věci v dvojnásobné výši, a dále že uznala porady s klientem, přesahující jednu hodinu, a to dne 9. 12., 14. 12., 17. 1., 17. 1. a 27. 1. 2017. Žalovaná pak ve svém vyjádření dále uváděla, že dle jejího přesvědčení však rozhodně není dán jakýkoliv důvod k poskytnutí náhrady škody žalobkyni v souvislosti se zastoupením JUDr. Pavlem Bergrem, neboť výše uvedený právní zástupce žádné úkony v době trestního stíhání žalobkyně pro žalobkyni nečil. Dále žalovaná ve svém vyjádření konstatovala i to, že v rámci mimosoudního projednání věci neshledala důvody pro náhradu ušlého zisku. Ve vztahu k požadavku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání pak žalovaná uvedla že s ohledem na konkrétní okolnosti případu, tedy že trestní stíhání žalobkyně trvalo 5 měsíců, žalobkyně nebyla po tuto dobu omezena ve svých finančních dispozicích a po sdělení obvinění nebyla vystavena žádným konkrétním úkonům trestního stíhání a dále i s přihlédnutím k tomu, že k medializaci věci orgány činné v trestním řízení samy nepřispěly, dospěla tedy žalovaná k závěru, že adekvátní satisfakcí ve vztahu k žalobkyni je omluva, která byla žalobkyni v rámci mimosoudního projednání věci poskytnuta., Proto bylo žalovanou navrhováno zamítnutí žaloby v plném rozsahu. V rámci závěrečného návrhu ve věci pak žalovaná setrvala na svém stanovisku o nedůvodnosti podané žaloby s tím, že pouze připustila důvodnost nároku na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 25 168 Kč za období od 15. 3. 2018 do 27. 9. 2018, kdy tedy žalovaná nesporně, že toto plnění poskytla žalobkyni po marném uplynutí 6tíměsíční lhůty, kterou mělo Ministerstvo spravedlnosti k projednání nároku mimosoudní cestou. Ve vztahu k požadavku na náhradu majetkové škody pak žalovaná v rámci závěrečného návrhu zdůrazňovala, že škoda, která byla žalobkyni Ministerstvem spravedlnosti poskytnuta jako náhrada škody v souvislosti s obhajobou žalobkyně v trestním řízení, je částkou zcela odpovídající skutkovým zjištěným a že na další náhradu škody tedy žalobkyně nemá nárok. Ve vztahu k požadavku na náhradu nemajetkové újmy pak žalovaná uváděla, že je nadále přesvědčena o tom, že nejsou v tomto konkrétním případě dány podmínky pro náhradu nemajetkové újmy formou finančního plnění, neboť je sice nesporné, že ve vztahu k žalobkyni bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, avšak s ohledem na konkrétní okolnosti případu

se žalované jeví jako dostatečná satisfakce konstatování porušení práv žalobkyně a omluva, které se žalobkyni ze strany Ministerstva spravedlnosti dostalo.

3. Důkazy provedenými v tomto řízení, a to uplatněním nároku žalobkyně u Ministerstva spravedlnosti ze dne 11. 9. 2017, Ministerstvu spravedlnosti došlému dne 14. 9. 2017, ve spojení se Stanoviskem Ministerstva spravedlnosti ze dne 21. 9. 2018 a dále pokynem Ministerstva spravedlnosti ze dne 26. 9. 2018 vzal soud za prokázané, že podáním ze dne 11. 9. 2017, Ministerstvu spravedlnosti došlým dne 14. 9. 2017, žalobkyně uplatnila u žalované požadavek na náhradu škody a nemajetkové újmy, které byly předmětem této žaloby, a to na základě svého nezákonného trestního stíhání. Na tuto žádost pak odpovědělo Ministerstvo spravedlnosti svým Stanoviskem ze dne 21. 9. 2018, v rámci něhož uznalo částečně důvodným nárok na náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených na právní zastoupení žalobkyně v trestním řízení, a to v částce 25 168 Kč, kterou tedy žalobkyni přiznalo. Dále s ohledem na to, že v rámci mimosoudního pojednání věci dospělo Ministerstvo spravedlnosti k závěru, že skutečně došlo k nezákonnému trestnímu stíhání žalobkyně, Ministerstvo spravedlnosti v rámci svého Stanoviska k uplatněnému nároku žalobkyně mimosoudní cestou přistoupilo ke konstatování nezákonného trestního stíhání žalobkyně a žalobkyni byla v rámci tohoto Stanoviska poskytnuta omluva. Dne 26. 9. 2018 byl pak Ministerstvem spravedlnosti vydán pokyn k úhradě částky 25 168 Kč žalobkyni.
4. Usnesením policejního orgánu - Generální inspekce bezpečnostních sborů vydaným dne 29. 11. 2016 pod č. j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 4. 2017 vydaného pod č. j. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů vydaným dne 29. 11. 2016 pod č. j. [REDAKCE] bylo čtyřem fyzickým osobám, mezi nimi i J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] výrobnímu řediteli společnosti BLAŽEK a. s. a dále i společnosti BLAŽEK a. s., tedy žalobkyni v tomto řízení, sděleno obvinění, přičemž ve vztahu k žalobkyni pak bylo sděleno obvinění pro zvláště závažný zločin podvodu ve smyslu § 209 odst. 1, odst. 5, písm. a) trestního zákoníku, kterého se společnost žalobkyně měla dopustit v rámci veřejné zakázky, jejímž předmětem byla výroba bot pro Policii České republiky. Toto usnesení pak bylo zrušeno usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 4. 2017 vydaného pod č. j. [REDAKCE] s tím, že bylo policejnímu orgánu uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. V době rozhodování Městského státního zastupitelství v Praze pak byla žalobkyně zastoupena obhájkyní Mgr. Adélou Nečasovou a obhájcem Mgr. Lukášem Trojanem.
5. Usnesením Policie České republiky, č. j. [REDAKCE] ze dne 25. 4. 2019 ve spojení s usnesením Městského státního zastupitelství v Praze vydaným dne 25. 7. 2019 pod č. j. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že po zrušení usnesení o sdělení obvinění vůči žalobkyni došlo posléze k odložení trestní věci vůči neznámému pachateli, neboť bylo uzavřeno, že ve věci se nejedná o podezření ze spáchání zločinu, přičemž s ohledem na to, že proti tomuto rozhodnutí o odložení věci byla podána stížnost poškozenou, rozhodovalo ve věci dále i Městské státní zastupitelství v Praze, které rozhodlo o tom, že stížnost je nedůvodná a jako taková byla zamítnuta.
6. Generální plnou mocí datovanou dne 30. 11. 2016 vzal soud za prokázané, že dne 30. 11. 2016 udělila žalobkyně plnou moc k svému zastupování v trestním řízení advokátce Mgr. Adéle Nečasové. Žalovanou pak nebylo sporováno ani to, že následně zmocnila žalobkyně ke svému zastupování v trestním řízení i advokáta Mgr. Lukáše Trojana (viz žalovanou přiznané úkony právní služby ve vztahu k tomuto advokátovi).

7. Stížností podanou proti usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29. 11. 2016 vydanému pod č. j. [REDACTED] pak vzal soud za prokázané, že dne 2. 12. 2016, byla podána žalobkyní stížnost proti výše uvedenému usnesení, a to právní zástupkyní žalobkyně Mgr. Adélou Nečasovou s tím, že tato stížnost obsahovala jen krátké odůvodnění. Doplněním této stížnosti ze dne 31. 1. 2017 pak bylo prokázáno, že stížnost podaná dne 2. 12. 2016 byla následně doplněna podáním datovaným dne 31. 1. 2017, které bylo sepsáno Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem, kterému byla žalobkyní taktéž udělena plná moc k zastupování žalobkyně v rámci trestního řízení. Odůvodnění doplnění stížnosti pak obsahovalo 32 stran textu se zaměřením na vyvrácení důvodnosti sděleného obvinění.
8. Plnou mocí udělenou JUDr. Pavlu Bergerovi dne 5. 12. 2016 JUDr. Pavlu Bergerovi vzal soud za prokázané, že [REDACTED] jako fyzická osoba, zmocnil JUDr. Pavla Bergra k zastupování své osoby v rámci trestního řízení. V rámci této vystavené plné moci pak bylo deklarováno, že [REDACTED] si je vědom povinnosti uhradit zvolenému zástupci odměnu za zastupování spolu s hotovými výdaji, náhradou za promeškaný čas a případně i s dojednanou paušální částkou hotových výdajů, a to po předložení vyúčtování.
9. Dohodou o úhradě nákladů obhajoby ze dne 7. 12. 2016 vzal soud za prokázané, že společnost BLAŽEK PRAHA a. s. a [REDACTED] uzavřeli dne 7. 12. 2016 dohodu o tom, že žalobkyně za [REDACTED] uhradí veškeré náklady obhajoby jím zvolenému právnímu zástupci a že žalobkyně je seznámena s hodinovou sazbou advokáta a akceptuje ji.
10. Zápisy z porad ze dne 1. 12. 2016, 9. 12. 2016, 14. 12. 2016, 17. 1. 2017, 27. 1. 2017, 8. 2. 2017, 7. 5. 2017, 2. 6. 2017 ve spojení s výpovědi svědků [REDACTED] a [REDACTED] P [REDACTED] vzal soud za prokázané, že ve výše uvedených dnech se konaly porady s právními zástupci zastupujícími jednak žalobkyni a jednak ředitele výroby [REDACTED] P [REDACTED] přičemž zápisy z těchto porad byly vždy podepisovány svědkem [REDACTED] V [REDACTED] přičemž dle zápisů se vždy jednalo o porady v řádech několika hodin. Porady dne 1. 12. 2016 se však z právních zástupců zúčastnil toliko JUDr. Pavel Berger, tedy právní zástupce, který zastupoval [REDACTED] P [REDACTED] nikoliv žalobkyni. Porady dne 9. 12. 2016 se účastnila Mgr. Adéla Nečasová a JUDr. Pavel Sedláček, porady dne 14. 12. 2016 se účastnili dva právní zástupci z advokátní kanceláře KŠD LEGAL, tedy Mgr. Lukáš Trojan a Mgr. Jan Staněk, a dále pak i JUDr. Pavel Berger. Porady dne 17. 1. 2017 se účastnil Mgr. Lukáš Trojan a Mgr. Jan Staněk, advokáti z KŠD LEGAL, advokátní kancelář, s. r. o., dále Mgr. Adéla Nečasová a s ní spolupracující Dr. Pavel Sedláček a dále Dr. Pavel Berger. Porady dne 27. 1. 2017 se pak účastnil Mgr. Jan Staněk advokát KŠD LEGAL, advokátní kancelář, s. r. o., porady dne 8. 2. 2017 se účastnil toliko JUDr. Pavel Berger, který se účastnil zároveň dále porady dne 7. 5. 2017. Porady dne 2. 6. 2017 se pak účastnil Mgr. Lukáš Trojan, advokát KŠD LEGAL advokátní kancelář, s. r. o.. Ve vztahu k poradě dne 9. 12. 2016 pak bylo prokázáno, že předmětem porady byla diskuze o obsahu podané stížnosti proti trestnímu stíhání, sdělení poznatků klientovi o nahlížení do spisu a analýza, diskuze ohledně přibrání dalšího obhájce a vytvoření týmu na obranu v řízení jak pro [REDACTED] P [REDACTED] tak i společnosti, předložení analýzy usnesení o zahájení trestního stíhání a shrnutí dalšího postupu. Rozsah porady byl evidován od 10 hodin do 13 hodin. Porada dne 14. 12. 2016 se dle evidenčního záznamu konala od 10 hodin do 14:30 hodin a jejím obsahem dle zápisu bylo předložení analýzy podstatných bodů stíhání, na které je třeba se zaměřit ze strany obhájců, definice podkladů, které je třeba předat obhájcem, diskuze nad možnými směry obhajoby a konzultace poznatků shromážděných lidmi z BP o průběhu zakázky. Porada dne 17. 11. 2017 se pak dle zápisu konala od 10 do 15 hodin a jejím předmětem bylo podání zprávy právníků ohledně postupu přípravy odůvodnění stížnosti,

podrobná analýza postupu v rámci doplnění stížnosti, diskuze nad podstatnými body, stanovení úkolů pro přípravu vyjádření z hlediska dodržení compliance, shromažďování interních dokumentů, dokladů o školení a konzultace vývoje řízení a dalšího postupu. Porada dne 27. 11. 2017 se pak týkala shrnutí a průběhu příprav odůvodnění stížnosti, diskuze posledních sporných bodů, kontrola podkladů a diskuze k poznatkům a závěrům z porady ze dne 17. 11. 2017, finalizace sporných bodů, konzultace dalšího postupu v řízení s tím, že tato porada dle zápisu trvala v době od 10 do 14 hodin.

11. Fakturou – daňovým dokladem č. [REDAKCE] s datem vystavení 13. 1. 2017, fakturou – daňovým dokladem č. [REDAKCE] vystavenou dne 13. 2. 2017, fakturou – daňovým dokladem č. 2017008 vystaveným dne 13. 3. 2017, fakturou – daňovým dokladem č. [REDAKCE] vystaveným dne 4. 4. 2017, fakturou – daňovým dokladem č. [REDAKCE] vystaveným dne 3. 5. 2017, ve spojení se svědeckou výpovědí svědků [REDAKCE] V. [REDAKCE] a [REDAKCE] P. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že žalobkyně si s ohledem na zahájení svého trestního stíhání objednala služby společnosti P and P Media s. r. o., která poskytovala žalobkyni poradenské služby, jakým způsobem, s ohledem na medializaci zahájeného trestního stíhání, reagovat na situaci, jak v médiích, tak dovnitř i vně společnosti, přičemž za tuto činnost pak byla vyfakturována každou z výše uvedených faktur částka 84 700 Kč.
12. Fakturou č. [REDAKCE] vystavenou dne 27. 2. 2017 vzal soud za prokázané, že společnost KŠD LEGAL advokátní kancelář s. r. o., vyfakturovala žalobkyni za poskytnuté právní služby částku 221 733 Kč, fakturou č. [REDAKCE] vystavenou dne 18. 1. 2017 vzal soud za prokázané, že touto fakturou výše uvedená advokátní kancelář vyfakturovala žalobkyni za poskytnuté právní služby částku 111 117 Kč. Fakturou – daňovým dokladem vystaveným společností KŠD LEGAL, advokátní kancelář s. r. o., č. faktury [REDAKCE] ze dne 15. 4. 2017 vzal soud za prokázané, že touto fakturou byla žalobkyni vyfakturována částka za poskytnutí právní služby ve výši 5 143 Kč. Fakturou č. [REDAKCE] vystavenou dne 21. 6. 2017 pak byla výše uvedenou společností vyfakturována částka 29 343 Kč a fakturou č. [REDAKCE] vystavenou dne 24. 7. 2017 pak byla fakturována žalobkyni částka 7 865 Kč. Fakturou č. [REDAKCE] vystavenou dne 30. 12. 2016 vzal soud za prokázané, že Advokátní kancelář Machytková, Sedláček, Vaca & spol. vyfakturovala žalobkyni za právní zastoupení ve věci sdíleného obvinění částku 110 654,50 Kč. Fakturou č. [REDAKCE] vystavenou dne 31. 1. 2017 Advokátní kancelář Machytková, Sedláček, Vaca & spol. vzal soud za prokázané, že za poskytnuté právní služby byla touto fakturou vyfakturována žalobkyni částka 137 698 Kč, fakturou č. [REDAKCE] pak výše uvedená advokátní kancelář vyfakturovala dne 28. 2. 2017 částku 159 162,73 Kč a fakturou č. [REDAKCE] pak byla výše uvedenou advokátní kancelář dne 31. 3. 2017 vyfakturována částka 107 531,49 Kč. Daňovým dokladem č. 26516047 vystaveným JUDr. Pavel Bergerem, advokátem, a to vůči žalobkyni, pak vzal soud za prokázané, že touto fakturou byla vyfakturována žalobkyni částka 61 710 Kč za poskytované právní služby. Výpisy z účtu žalobkyně u Komerční banky (č. účtu: [REDAKCE]) pak vzal soud za prokázané, že výše uvedené faktury byly z účtu společnosti proplaceny.
13. Tabulkou a grafem meziroční srovnání návštěvnosti, sestavené žalobkyní a tabulkou, sestavenou žalobkyní ohledně porovnání zisků jednak v období od 1. 12. 2015 do 30. 6. 2016 a jednak od 1. 12. 2016 do 30. 6. 2017 pak žalobkyně prokazovala, že v době trestního stíhání žalobkyně prodejny i e-shop navštívilo méně zákazníků, než v období srovnatelné s předchozí dobou. Dle samotné žalobkyně se však jednalo o návštěvnost, nikoliv o zákazníky, kteří zároveň i nakupovali. Dále předloženými listinnými důkazy žalobkyně prokazovala pokles příjmů ve výše uvedených srovnávaných obdobích s tím, že v této souvislosti však soud uvádí, že předložená tabulka, vypracovaná žalobkyní, nemá

dostatečnou vypovídací hodnotu, navíc je třeba poukázat na to, že v části požadavku na náhradu tvrzeného ušlého zisku v přímé příčinné souvislosti s vedením trestního řízení byla vzata zpět.

14. Článkem na „novinky.cz“ datovaném dne 16. 6. 2014 s názvem „Znalci možná testovali úplně jiné boty, než policisté nosí“, vzal soud za prokázané, že již v roce 2014 byl vydán článek týkající se zakázky bot pro Policii České republiky, v němž bylo odkazováno na závěry znaleckého posudku, který si zadali policejní odboráři. V článku bylo uvedeno, že tento znalecký posudek dokládá nekvalitu dodané obuvi. V tomto článku pak bylo uvedeno, že i tehdejší ministr vnitra hodnotil boty jako nepohodlné. V článku bylo konstatováno, že policisté s vybavením nejsou spokojeni a mnozí si kupují boty sami. V článku se pak objevovalo i vyjádření [REDAKCE] V [REDAKCE] [REDAKCE] který k dodané obuvi pro Policii ČR uvedl, že průmyslově jde o jiný výrobek jen v tom smyslu, že se jednalo o jinou dodávku, ale že dodané boty odpovídají zadávací dokumentaci. Internetovým článkem v rubrice Zprávy ze dne 29. 11. 2016 vzal soud za prokázané, že dne 29. 11. 2016, tedy v den zahájení trestního stíhání žalobkyně, byla zveřejněna zpráva o sdělení tohoto obvinění. [REDAKCE]
- [REDAKCE] V [REDAKCE] s tím, že žalobkyně považuje celé obvinění za absurdní vystupování tlaku konkurence a že se společnost bude bránit všemi právními prostředky. V článku pak bylo uvedeno i to, že odboráři poskytl Mladé frontě Dnes odborný posudek. Facebookovým profilem nezávislého odborového svazu Policie České republiky, základní organizace Znojmo ze dne 30. 11. 2016 vzal soud za prokázané, že na tomto facebooku byla poskytnuta informace o tom, že jsou stíhány osoby z policejního prezidia a firmy Blažek kvůli kontraktu na boty pro policisty, přičemž na facebookových stránkách týdeníku Policie ze dne 7. 12. 2016 pak byla otištěna stejná informace, která byla komentována (dle obsahu zřejmě příslušníky policie), kteří se negativním způsobem vyjadřovali o kvalitě bot s tím, že si raději kupují boty sami a projevovali nespokojenost s kvalitou obuvi. Dále soud vzal za prokázané, že na internetu, a to na stránkách www.parlamentnilisty.cz, www.rozhlas.cz, www.ahaonline.cz, se ve dnech 30. 11. 2016 až 1. 12. 2016 objevovaly články, které informovaly o sdělení obvinění žalobkyně a dalším osobám v souvislosti se zakázkou dodávky bot pro policii ČR. V člancích pak bylo uveřejňováno i prohlášení žalobkyně, která obvinění odmítala a poukazovala na vystupňování tlaku konkurence, zdůrazňovala minimum reklamaci dodané obuvi a ve vyjádření žalobkyně pak bylo v člancích zmiňováno, že trestní oznámení podala společnost Prabos plus, a. s., která vlastnila práva na průmyslový vzor podrážky, který byl požadován zadavatelem zakázky. Dále bylo v člancích uváděno, že policisté si dlouhodobě stěžují na kvalitu bot. Ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů pak bylo v člancích konstatováno, že zahájení trestního stíhání nebude dále ve vztahu k žalobkyni komentováno. Internetovými články ze dnů 6. 12. 2016 až 8. 12. 2016 pak vzal soud za prokázané, že na internetu, a to na stránkách www.novinky.cz, www.hn.iHned.cz, archiv.ihned.cz, www.ceskenoviny.vz, roklen24.cz, pravo.novinky.cz, www.rozhlas.cz, aj. byly uveřejněny články, které téměř totožným způsobem, jako ve dnech 30.11.2016 až 1. 12. 2016 informovaly o trestním stíhání žalobkyně a dalších osob s tím, že v některých člancích pak byla obsažena právě i vyjádření žalobkyně, která poukazovala na nedůvodnost obvinění a na to, že předmětné boty nebyly reklamovány a že byly dodrženy podmínky zakázky. V člancích pak byla redaktory rozebírána kvalita bot a články obsahovaly informace o stížnosti policistů na jejich kvalitu. Články obdobného obsahu pak byly zveřejněny například i v Hospodářských novinách dne 7. 12. 2016, či na tyden.cz. Dne 6. 12. 2016 pak vyšel na www.novinky.cz i rozhovor s L [REDAKCE] B [REDAKCE] pod názvem „Sladit barvu bot a pásku není nutné“, s tím, že v tomto článku bylo hovořeno o kvalitě oblečení, které firma BLAŽEK nabízí, bylo hovořeno o tom, co je aktuálně v módě, zda je nutné sladit boty s páskem apod. Dne 3. 10. 2018 pak na Tweetu blíže neidentifikovaného subjektu

byl k informaci, že ze strany Ministerstva spravedlnosti došlo k omluvě společnosti BLAŽEK PRAHA, a. s. za nezákonné trestní stíhání uveden neznámým přispěvatelem názor, který po obsahové stránce byl zřejmě projevem přesvědčení přispěvatele o tom, že trestní stíhání žalobkyně mělo pokračovat.

15. Výpovědi svědkyně A. F. vzal soud za prokázané, že svědkyně pro žalobkyni pracuje již 19 let, a to jako vedoucí prodejny v jednom z pražských nákupních center. Co se pak týká výpovědi svědkyně o tom, kdy a jak se dozvěděla o zahájení trestního stíhání žalobkyně, v tomto směru nebyla výpověď svědkyně zcela konzistentní, když nejprve svědkyně uváděla, že se o trestním stíhání žalobkyně dozvěděla od zákazníků, následně pak zmiňovala, že zahájení trestního stíhání zaregistrovala na internetu, na Seznamu, kde byl článek s tím, že se domnívá, že tento článek však četla až teprve poté, kdy přišel email od V. (Tyto nepřesnosti však nemají žádný význam pro posouzení této věci ani po skutkové ani po právní stránce). Dále bylo touto výpovědí prokázano, že v souvislosti se zahájením trestního stíhání bylo zaměstnancům společnosti zasláno emailové sdělení V. o tom, že na veřejnost se dostala informace, že žalobkyně vyrobila boty pro Policii České republiky za mnoho miliónů korun a že tyto boty jsou nekvalitní, přičemž zaměstnanci byli tímto emailem informováni o tom, že žalobkyně toto neuznává, že zaměstnanci budou informováni o dalších krocích společnosti a zaměstnancům bylo doporučováno, aby zůstali klidní, zákazníkům nic nevysvětlovali, byli vstřícní a usměvaví a tímto způsobem se snažili na vzniklou situaci reagovat. Dále vzal soud touto výpovědí za prokázané, že zaměstnanci žalobkyně z počátku, když se dozvěděli o trestním stíhání žalobkyně, byli z toho „špatní“, podřízení svědkyně chtěli vysvětlení situace, přičemž poté, kdy byl rozeslán email V. tak se uklidnili s tím, věřili žalobkyni v tom, že k ničemu špatnému nedošlo. Dále bylo touto výpovědí prokázano, že s ohledem na specifický sortiment, kvalitu a ceny výrobků je jen menší počet zákazníků, kteří skutečně v obchodě nakoupí s tím, že těmto zákazníkům se personál plně věnuje. Do obchodu však chodí také zákazníci, kteří si nic nekoupí a mají nevhodné poznámky o cenách. Dále soud vzal touto výpovědí za prokázané, že svědkyně se setkávala s případy, kdy zákazníci označovali společnost BLAŽEK, a. s. za „zloděje“ s tím, že svědkyně v průběhu výpovědi vysvětlovala, že se stává, že například někteří lidé, kteří přijdou do prodejny poprvé, si prohlédnout zboží a když zjistí, že košile stojí například 3 000 Kč nebo že jsou v prodejně prodávány dražší obleky či obuv reagují takovýmto nepřiměřeným prohlášením, přičemž svědkyně nebyla schopna rozlišit kdo ze zákazníků, kteří měli nevhodné poznámky na firmu BLAŽEK, a. s., tyto případné nevhodné komentáře činilo s ohledem na trestní stíhání žalobkyně a kdo například v souvislosti s tím, že byli nespokojeni s cenami zboží. Dále bylo touto výpovědí prokázano, že i od dalších spolupracovníků slyšela, že se setkávali s takovýmito nevhodnými poznámkami ve vztahu k společnosti BLAŽEK a. s. Dále soud vzal touto výpovědí za prokázané, že svědkyni však asi ve dvou případech byly zákazníkem předloženy články z novin, kde bylo informováno o trestním stíhání žalobkyně, přičemž v této souvislosti jí bylo sděleno, že „pro takovou firmu pracuje“, přičemž ve vztahu k těmto zákazníkům pak svědkyně uvedla, že se jednalo o zákazníky, kteří v minulosti již v obchodě nakupovali, přišli do obchodu i v době po zahájení trestního stíhání, dokonce si i vyzkoušeli nějaké oblečení s tím, že svědkyně měla za to, že by si oblečení chtěli i koupit, avšak přišli s požadavkem na slevu, přičemž poté, kdy jim oznámila, že ona není oprávněna slevu poskytovat, zboží nekoupili a začali poukazovat na novinový článek, a to, že svědkyně pracuje u takové firmy a odešli. V rámci doplňujících dotazů pak ze svědecké výpovědi svědkyně v této souvislosti vyplynulo, že se v jednom případě jednalo o konkrétního zákazníka, který již v minulosti v prodejně nakupoval, a to ještě před zahájením trestního stíhání žalobkyně, kdy tento zákazník byl ve vztahu k svědkyni při tomto nákupu vulgární, přičemž svědkyně na to v té době zareagovala tím, že mu řekla, že se chová nevhodným způsobem, čímž došlo

k vyhocené situaci, kdy zákazník zboží nakonec nekoupil a odešel. Následně, v době po zahájení trestního stíhání pak tento zákazník přišel znovu do prodejny, zkoušel zboží u kolegyně svědkyně, přičemž s ohledem na to, že ona byla ten den u pokladny a mohla teoreticky rozhodovat o případné slevě na zboží, tento zákazník jí přišel ukázat noviny a poukazoval tedy na to „pro jakého zaměstnavatele tedy pracuje“. Z pohledu svědkyně jí tento zákazník chtěl, s ohledem na předchozí konflikt, situaci vrátit, a proto šel k pokladně schválně žádat slevu, kterou mu nedala, neboť pro slevy platí konkrétní pravidla, přičemž v této souvislosti jí tedy tento zákazník ukazoval noviny a hovořil o tom, pro jakého zaměstnavatele pracuje. Dále soud vzal touto výpovědí za prokázané, že při setkání s jinými vedoucími provozoven zaznamenala svědkyně v některých případech obavy o budoucnost zaměstnání. Svědkyně pak uváděla i to, že je přesvědčena o tom, že dle jejího přesvědčení v době trestního stíhání žalobkyně poklesly tržby v obchodě. Dále uváděla, že v té době se také začal zavádět do obchodů i prodej pánské obuvi a svědkyně vnímala situaci trestního stíhání žalobkyně jako „klacek pod nohy“, neboť se jednalo o dobu, kdy právě měli přesvědčovat zákazníky, že se u nich prodává i pánská obuv (jak vyplynulo ze svědecké výpovědi svědka [redacted] J [redacted] P [redacted] ručně šitá) s tím, že v této souvislosti bylo třeba vysvětlovat i vyšší ceny této obuvi. Svědkyně pak byla přesvědčena o tom, že v době, kdy probíhalo trestní stíhání žalobkyně, navštěvovalo prodejnu méně zákazníků. Zároveň vzal touto výpovědí soud za prokázané, že dle svědkyně stálí zákazníci, kteří ve firmě nakupovali i dříve, nakupovali zboží i nadále a že u stálých zákazníků se nic nezměnilo, avšak že bylo potřeba, aby přišli noví, mladí zákazníci. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že zaměstnanci následně dostali informace o zastavení trestního stíhání jak prostřednictvím emailu, tak i na poradách. Svědkyně pak v rámci své pracovní činnosti nezaregistrovala, že by zastavení trestního stíhání vnímali i zákazníci. Při přijímání nových zaměstnanců v nedávné době se jí pak stalo i to, že jedna z uchazeček o zaměstnání, se jí na aféru ohledně bot pro policii ptala.

16. Výpovědí svědka [redacted] J [redacted] P [redacted] vzal soud za prokázané, že svědek pracuje pro žalobkyni již 22 let, a to aktuálně v pozici výrobního ředitele firmy. V rámci podnikání se žalobkyně věnuje primárně prodeji oblečení, nicméně dodává i různé doplňky, včetně obuvi. Žalobkyně svou vlastní výrobu obuvi nemá, přičemž pokud tedy má zakázky na dodávky obuvi, jedná se o objednávky od subdodavatelů. V prodejnách žalobkyně se pak primárně prodává oblečení, přičemž v některých prodejnách je možno zakoupit i ručně šitou obuv. V případě zakázky výroby bot pro Policii ČR se pak jednalo o subdodávky od zahraničního subdodavatele, přičemž ve vztahu k obuvi dodané Policii ČR pak svědek uváděl, že je přesvědčen o tom, že jako výrobce byla však přímo i na obuvi vyznačena firma Blažek Praha a. s. Dále svědek ve své výpovědi uvedl, že zakázka, pro kterou bylo sděleno jeho osobě i žalobkyni obvinění však byla provedena na základě výrobní dokumentace, která byla odsouhlasena a schválena dle požadavků zadavatele a že boty odpovídaly technických parametrům, které byly na základě smlouvy požadovány, přičemž že nedocházelo k žádným větším reklamám. Svědek pak poukazoval také na to, že vždy záleží i na tom, jakým způsobem je o obuv pečováno, jakým způsobem je udržována apod. Dále bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně se účastní ročně cca 50 výběrových řízení s tím, že úspěšnost ve výběrových řízeních bývá z pravidla 15 %. Výběrových řízení se žalobkyně zúčastňovala dle svědka i v době svého trestního stíhání s tím, že úspěšnost v těchto tendrech byla obdobná jako v předchozím období. V době vedení trestního stíhání proti žalobkyni se žalobkyně nadále účastnila i dalšího výběrového řízení u Policie ČR. Výpovědí tohoto svědka nebylo prokázáno, že by případný konkrétní neúspěch v některém z tendrů souvisel s trestním stíháním žalobkyně. Svědek pak potvrdil, že tendrů na veřejné zakázky se společnost účastní i nadále a výsledky úspěšnosti jsou stále obdobné s tím, že po skončení trestního stíhání se však žalobkyně z toho důvodu, aby případně předešla potencionálním

problémům v budoucnu, rozhodla, že nadále budou případné veřejné zakázky realizovány prostřednictvím společnosti Westmentum s.r.o., která je součástí holdingu Blažek s tím, že tedy v současné době, pokud tato společnost vyhraje tendr, je na výrobcích označení této společnosti a nikoliv žalobkyně, přičemž k tomuto kroku bylo dle svědka přistoupeno pro to, aby případné problémy při realizaci veřejných zakázek nadále nebyly do budoucna spojovány se značkou Blažek. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že v době trestního stíhání byly realizovány i tendry pro Armádu ČR, přičemž v této souvislosti se svědek setkal na úřadu, který ověřuje kvalitu zakázek pro armádu, s poznámkami ohledně nepovedené výroby bot pro policii. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že svědek, který byl s ohledem na vyhlašované tendry v častém kontaktu i s příslušnými pracovníky policie, kteří se zabývají výběrovými řízeními, zaznamenal v době trestního stíhání žalobkyně (i jeho osoby), že se s ním tito pracovníci nechtěli stýkat (jednalo se o situaci, kdy byly stíhány i osoby z policejního prezidia). V řízení dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázáno, že žalobkyni v souvislosti s trestním stíháním nebyly vypovězeny žádné smlouvy ze strany spolupracujících partnerů žalobkyně. Touto výpovědí však bylo prokázáno, že spolupracující firmy byly z celé věci „nervózní“ a chtěly vědět, jaký bude vývoj situace, zda bude žalobkyně nadále prosperovat. Dále vzal soud touto výpovědí za prokázané, že vůči tomuto svědkovi, stejně tak jako vůči žalobkyni, bylo zahájeno trestní řízení, přičemž tato skutečnost měla negativní dopad, když svědek v té době pracoval jako výrobní ředitel a své povinnosti si pochopitelně i nadále plnil, avšak nad rámec svých pracovních povinností tedy musel sestavit všechny dokumenty, které se týkaly celého tendru, ověřovat řadu věcí a vše vysvětlovat tak, aby byly pochopeny souvislosti. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že ve vedení společnosti proběhla řada jednání s právníky a s dalšími konzultanty, přičemž společnost pak využila i konzultačního poradenství v oblasti PR. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že firma se připravovala i na variantu, že by trestní stíhání pokračovalo s tím, že se tedy sháněly kontakty na zkušebny a odborníky, kteří by případně udělali odborné posudky a mohli by zvrátit tvrzení obsažená ve sdělení obvinění. Ačkoliv svědek uváděl, že je přesvědčen o tom, že trestní stíhání ovlivnilo krátkodobé i střednědobé plány společnosti, nebyl schopen konkretizovat, k odložení jaké konkrétní akce případně došlo s tím, že nicméně zdůrazňoval, že v době trestního stíhání se pracovníci společnosti zejména soustřeďovali na to, aby obhájili své postavení a prokázali, že společnost je stíhána neprávem.

17. Výpovědí svědka J. V. vzal soud za prokázané, že svědek u žalobkyně pracuje od roku 2012 ve funkci finančního ředitele. V souvislosti se zakázkou na boty pro Policii ČR pak vzal soud touto svědeckou výpovědí za prokázané, že žalobkyně v minulosti vyhrála výběrové řízení na dodávku této obuvi, přičemž první dodávka obuvi se realizovala již v roce 2013 s tím, že již v době této dodávky došlo ke vzniku problémů, neboť se v té době objevilo tvrzení o tom, že byl neoprávněně užit průmyslový vzor, na který si dělala nárok společnost Prabos plus a. s. V této souvislosti pak v té době věc prošetřovala i Policie ČR s tím, že teprve v tu chvíli žalobkyně zjistila, že podrážky (průmyslový vzor), které na základě požadavku Policie ČR žalobkyně pro dodávku použila, jsou zřejmě průmyslovým vzorem výše uvedené společnosti s tím, že situaci si žalobkyně snažila řešit, a to dohodou s výše uvedenou společností, které byla následně žalobkyni za užití průmyslového vzoru zaplacená částka asi 6 mil. Kč. Svědek pak uváděl, že je přesvědčen o tom, že zřejmě se někomu v té době nelíbila situace, kdy se žalobkyně účastnila veřejných zakázek a že ačkoliv Policie ČR ve Zlíně, která původně věc šetřila a následně věc i odložila, došlo později k situaci, kdy celé vyšetřování převzala Generální inspekce bezpečnostních sborů a začala s novým vyšetřováním. Dále bylo výpovědí tohoto svědka prokázáno, že následně pak došlo k zahájení trestního stíhání žalobkyně. Dále bylo v řízení prokázáno, že v důsledku zahájení trestního stíhání vůči žalobkyni, které žalobkyně považovala za zcela nedůvodné, byl

vytvořen odborný tým pracovníků žalobkyně a několika právníků, kteří se snažili iniciativně řešit celou situaci, aby předešli poškozování dobré pověsti žalobkyně s tím, že žalobkyně v té době vyhodnotila, že je třeba zajistit právní znalosti jak z oblasti trestního práva, tak obchodního práva, včetně veřejných zakázek. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že musela být přijata také opatření ve vztahu k zaměstnancům společnosti, a to i s ohledem na medializaci celé věci, s tím, že ve vztahu k zaměstnancům společnosti bylo příslušné opatření realizováno zasláním emailu svědkem [REDAKCE] V [REDAKCE] jehož obsahem byla informace o zahájení trestního stíhání a o tom, že tento postup považuje žalobkyně za zcela nedůvodný, neboť k žádnému pochybení ze strany žalobkyně nedošlo. V emailu bylo dle svědka, který email rozesílal, prohlášení i o tom, že svědek již delší dobu vnímá snahu o očernění firmy, které je však neopodstatněné a že firma se bude snažit situaci řešit. Dále bylo v rámci tohoto emailu učiněno i prohlášení o tom, že firma samotná se nedopustila žádného protiprávního jednání a že ani nikdo z vedení firmy s tím, že jméno firmy bude očištěno. Dále bylo v řízení touto svědeckou výpovědí prokázáno, že byť svědek nevyřizuje reklamace zákazníků a jejich stížností, byl informován o negativních reakcích zákazníků na trestní stíhání firmy s tím, že negativní komentáře se např. objevovaly na facebookových stránkách nebo pod články týkajícími se medializovaného trestního stíhání. Touto výpovědí pak bylo prokázáno i to, že svědek však nebyl schopen rozlišit, zda tyto reakce souvisely např. s neúspěšným vyřízením reklamace zákazníků, či pouze a jen v souvislosti s trestním stíháním žalobkyně. Obsahem této svědecké výpovědi pak bylo prokázáno, že svědek se subjektivně domnívá, že žalobkyně byla poškozena zejména v oblasti veřejných zakázek, avšak zároveň uvedl, že nemůže sdělit žádnou konkrétní veřejnou zakázku, která by nebyla žalobkyni přidělena z důvodu jejího trestního stíhání. Subjektivně však vnímal, že při jednáních na policejním prezidiu byla žalobkyně dehonestována, když na policejním prezidiu sousloví „firma Blažek“ bylo něco jako nadávka. Dále soud vzal v řízení za prokázané, že nicméně žalobkyně se nadále zúčastňovala dalších výběrových řízení s výjimkou toho, že bylo učiněno rozhodnutí, že se žalobkyně nebude zúčastňovat veřejných zakázek na obuv, to vše za situace, kdy tento svědek potvrdoval, že žalobkyně sama žádnou výrobní obuv nemá, přičemž pokud v minulosti byla dodávána obuv, bylo to vždy prostřednictvím subdodavatelů, což se týkalo i dodávky na tendr bot pro Policii ČR s tím, že subdodávky zajišťovala firma z Čínské republiky. Touto svědeckou výpovědí pak bylo prokázáno dále i to, že po určité době se žalobkyně, a to i v průběhu trestního stíhání, účastnila i dalších veřejných zakázek ještě pod firmou Blažek, přičemž následně bylo rozhodnuto o tom, že nadále půjdou veškeré státní zakázky přes společnost Westmentum s.r.o., která byla sice založena již v roce 2012, avšak následně, v roce 2017, převzala veškeré veřejné zakázky holdingu Blažek s tím, že holding Blažek je 100% vlastníkem výše uvedené společnosti, stejně tak jako společnosti Blažek Praha a. s., tedy žalobkyně. Dále bylo v řízení touto výpovědí prokázáno, že společnost Blažek funguje od roku 1992 a dle svědka má důvěru svých zákazníků, která byla postupně vybudována, přičemž i z těchto důvodů pak právě došlo k oddělení veřejných zakázek od výroby módního oblečení, neboť firma Blažek módní oblečení skutečně sama vyrábí a prodává oblečení kvalitní. K oddělení veřejných zakázek od jména firmy tedy došlo právě v důsledku trestního stíhání žalobkyně. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že v souvislosti se zahájeným trestním stíháním nedošlo k situaci, kdy by např. smluvní partneři či subdodavatelé odmítli další spolupráci se žalobkyní, byť svědek vnímal nervozitu těchto spolupracujících společností s tím, že v této souvislosti pak byla realizována řada jednání, kdy byly spolupracující společnosti ujišťovány o tom, že se dále předpokládá spolupráce ze strany žalobkyně s těmito společnostmi s tím, že jednání byla dle svědka náročná. Touto výpovědí pak bylo prokázáno i to, že svědek se nesetkal s případem, kdy by např. někdo ze zaměstnanců dal výpověď v souvislosti se zahájeným trestním stíháním žalobkyně. Touto výpovědí však vzal soud za prokázané, že svědek, jakožto finanční ředitel žalobkyně, byl požádán Komerční bankou, a. s., u které má žalobkyně

úvěrovou linku, aby byla banka informována o všech rozhodných skutečnostech, přičemž v souvislosti s trestním stíháním však nedošlo k situaci, kdy by banka například odmítla nadále poskytovat žalobkyni úvěr či zvýšila úrokové sazby apod. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že svědek výše uvedená jednání hodnotil jako náročná s tím, že tedy pracovníci žalobkyně se v té době primárně zaměřovali právě na minimalizaci následků zahájeného trestního stíhání a nemohli se tedy dle svědka plnohodnotně věnovat své běžné pracovní činnosti, byť zároveň následně uváděl, že pracovníci firmy se i v době trestního stíhání své pracovní činnosti věnovali. Dále tento svědek potvrzoval, že kromě vytvoření týmu právníků a pracovníků společnosti navázala žalobkyně i spolupráci s PR krizovým manažerem. Dále bylo touto výpovědí prokázáno, že zatímco v souvislosti se zahájením trestního stíhání došlo k výrazné medializaci takto zahájeného trestního stíhání, poté, kdy došlo k zastavení trestního stíhání, nikdo z médií se o tuto skutečnost příliš nezajímal, přičemž svědek se v této souvislosti jménem společnosti obrátil na média, ale média o tyto informace neměla zájem. V této souvislosti uváděl, že se obrátil i na redaktorku České televize, která sice natočila reportáž o zastavení trestního stíhání (zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání) s tím, že nicméně v této reportáži bylo dále zveřejněno i prohlášení mluvčí GIBS o tom, že policie nicméně nadále prověřuje, zda se nemohla žalobkyně dopustit jiné skutkové podstaty trestného činu. Dále soud vzal touto výpovědí za prokázané, že následně se svědkovi podařilo kontaktovat redaktora Lidových novin, který publikoval v Lidových novinách článek, který osvětloval celou situaci, nicméně se dle svědka jednalo o toliko o tištěné periodikum, které nemá takový dopad na veřejnost jako zprávy na internetu. Svědek ve své výpovědi uváděl, že je přesvědčen o tom, že došlo i k ovlivnění střednědobých i dlouhodobých plánů společnosti, avšak z jeho výpovědi vyplynulo, že výše uvedené tvrzení není schopn podpořit konkrétním uvedením zrušených plánovaných akcí (např. nerealizovanou výstavbou, přestavbou, otevřením další prodejny apod.) Ve vztahu k prohlášením osob na facebooku odborů Policie ČR pak svědek uváděl, že je přesvědčen o manipulaci ve snaze docílit toho, aby se žalobkyně v budoucnu výběrových řízení neúčastnila, neboť kvalita bot byla vyhovující a odpovídající zadaným parametrům zakázky, to vše za situace, kdy poukazoval i na to, že obuv byla reklamována v minimálním rozsahu a že je třeba přihlídnout k tomu, že boty byly vyráběny v jednotném vzoru pro muže i ženy s tím, že takováto obuv nemusí ideálně každému sedět, což však souvisí s tím, že se jedná o jednotný vzor.

18. Pokud pak soud eventuálně provedl ještě další důkazy, které blíže nehodnotil, soud tak učinil s ohledem na skutečnost, že tyto důkazy neměly žádný význam pro skutkové či právní posouzení věci, případně se jednalo o důkazy ve vztahu ke skutečnostem, které nebyly mezi stranami spornými.
19. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
20. Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
21. Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

22. Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
23. Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
24. Podle ustanovení § 31 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí, nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.
25. Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
26. Podle § 10 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 177/1998 Sb., ve znění platném v době jednotlivých poskytnutých úkonů právní služby, při obhajobě v trestním řízení se považuje za tarifní hodnotu částka 30.000 Kč, jde-li o trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje 5 let a nepřevyšuje 10 let
27. Podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném v době jednotlivých poskytnutých úkonů právní služby, sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí z tarifní hodnoty přes 10.000 Kč do 200.000 Kč, 1500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1000 Kč.
28. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po vyhodnocení důkazů provedených v tomto řízení ve vzájemných souvislostech dospěl soud k závěru, že *v daném případě bylo v řízení jednoznačně prokázáno* (ostatně tuto skutečnost učinila nespornou i žalovaná), že *v rámci trestního řízení vedeného ve vztahu k žalobkyni Generální inspekci bezpečnostních sborů bylo vydáno nezákonné rozhodnutí*, jímž bylo v daném případě usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně vydané dne 29. 11. 2016 pod č. j. [REDAKCE] které bylo následně usnesením Městského státního zastupitelství v Praze vydaným dne 28. 4. 2017 pod č. j. [REDAKCE] zrušeno a Policií ČR uloženo, aby o věci znovu jednala a rozhodla, přičemž následně pak došlo k odložení věci. V této souvislosti je tedy nepochybné, že výše

uvedené usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů je třeba považovat za usnesení nezákonné, a to i když bylo rozhodnutím nepravomocným, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání je vykonatelné bez ohledu na právní moc a stížnost proti němu nemá odkladný účinek. Protože pak, jak je již výše uvedeno, toto rozhodnutí GIBS bylo následně zrušeno MSZ v Praze, je tedy zřejmé, že za těchto okolností žalobkyni vznikl nárok požadovat satisfakci za její nezákonné trestní stíhání, přičemž po provedeném dokazování tedy bylo na posouzení soudu, jaká satisfakce by tedy měla být v souvislosti s takto vzniklou nemajetkovou újmou žalobkyni přiznána. V této souvislosti soud uvádí, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., tedy podle ustanovení, které je normou s relativně neurčitou hypotézou, jež není stanovena přímo právním předpisem a která tedy přenechává na soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy předem neomezeného okruhu okolností s tím, že zadostiučinění má však být stanoveno tak, aby bylo přiměřené. Samotné určení formy a případně výše finančního odškodnění, pokud by soud dospěl k závěru, že jiná forma odškodnění je nedostačující, je pak ponecháno na volném uvážení soudu. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 pak vyplývá, že při stanovení formy, příp. i výše zadostiučinění, se vychází zejména z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby, přičemž forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti s tím, že tedy přiznání zadostiučinění nad rámec konstatování porušení práva, tedy formou finančního plnění je na místě jen tehdy, jestliže by z hlediska obecné slušnosti, se poškozenému takové satisfakce skutečně mělo dostat. Otázka výše zadostiučinění v penězích se pak vždy odvíjí od okolností konkrétního případu, přičemž přiznané odškodnění pak by mělo odpovídat výši odškodnění, která je přiznávána v obdobných případech. V této souvislosti soud uvádí, že v projednávané věci se sice jedná o situaci, kdy v daném případě poškozenou osobou není osoba fyzická, ale osoba právnická, avšak, jak bude rozebráno níže, soud vyhodnotil, že výše uvedená východiska pro stanovení výše přiměřeného zadostiučinění, která byla stanovena v rámci rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu, jsou uplatnitelná i pro případné odškodnění právnické osoby, když není důvodu pro to, aby výše přiznaného zadostiučinění se v případě odškodnění právnické osoby měla odlišovat od zadostiučinění poskytovaného fyzickým osobám, pokud se jedná o skutkové obdobné okolnosti (délka řízení, stádium řízení, hrozící trest či zásahy do osobnostní sféry poškozené osoby, byť s modifikací osoby právnické a fyzické). Soud tedy při stanovení formy a případné výše zadostiučinění za žalobkyni vzniklou nemajetkovou újmou způsobenou nezákonným trestním stíháním použil srovnání s rozhodnutími ve věcech odškodnění fyzických osob za trestní řízení, která byla vůči těmto fyzickým osobám vedena pro trestné činy obdobného charakteru jako byl zločin, z něhož byla obviněna žalobkyně, tedy pro trestné činy s obdobnou trestní sazbou, v nichž byla srovnatelná délka trestního řízení a jeho fáze či byly alespoň určitým způsobem srovnatelné zásahy do osobností sféry (např. medializace, vnímání trestního stíhání okolím a podobně). V této souvislosti soud uvádí, že je přesvědčen o tom, že s ohledem na to, že odškodnění žalobkyně, co by právnické osoby, jakož i odškodnění fyzických osob za nezákonné trestní stíhání je v daném případě podřazeno pod speciální ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., pak i forma zadostiučinění i výše případně přiznaného odškodnění formou finančního plnění by měla být souměřitelná a rozhodně by mělo být jak v případě poskytnutí odškodnění fyzické, tak i právnické osobě vycházen z judikatury vztahující se k tomuto zákonu č. 82/1998 Sb., přičemž dle přesvědčení soudu není žádný důvod k tomu, aby soud při porovnávání výše případně přiznaného finančního plnění vycházel z judikatury vztahující se k oblasti ochrany dobré pověsti a jména právnické osoby či z judikatury vztahující se k nekalosoutěžnímu jednání, jak ve svém důsledku požadovala žalobkyně. V této souvislosti soud uvádí, že důvodem, proč se soud

domnívá, že z této judikatury nelze vycházet, je především to, že řízení ve věci nekalé soutěže či ochrany dobrého jména právnické osoby jsou primárně postaveny na vědomém zásahu jednoho podnikatelského subjektu vůči druhému podnikatelskému subjektu s přímým záměrem nekalé soutěže či poškození dobrého jména konkrétní právnické osoby za účelem získání svým jednáním „výhody či prospěch“ V případě odškodnění nezákonného trestního stíhání se však jedná o situaci, kdy orgány činné v trestním řízení, pokud vyhodnotí, že zde existuje podezření ze spáchání trestného činu, jsou ze zákona povinny tyto skutečnosti prověřovat a jestliže posléze dospějí k závěru, že jsou zde dány okolnosti které nasvědčují tomu, že mohl být spáchán trestný čin, pak tedy přistupují ke sdělení obvinění, přičemž primárním účelem tohoto postupu však není poškození dobrého jména, v tomto případě právnické osoby, či zásah do jejich práv (v případě fyzických osob zásah do jejich osobnostních práv), ale snaha o naplnění úkolů orgánů činných v trestním řízení. Proto, ačkoliv se následně případně ukáže, že trestní stíhání bylo zahájeno nezákonně a za takových okolností se stát pochopitelně nemůže zbavit odpovědnosti za případně vzniklou nemajetkovou újmu, rozhodně není na místě při stanovení výše přiměřeného zadostučinění za takto vzniklou nemajetkovou újmu vycházet z judikatury, které se dovolávala žalobkyně. Naopak soud je přesvědčen o tom, že je třeba vycházet z judikatury k zákonu č. 82/1998 Sb. a z případů, kde bylo v skutkové alespoň zásadním způsobem srovnatelných věcech poskytnuto odškodnění, byť fyzickým osobám, neboť pokud by bylo postupováno odlišným způsobem, byl by takový postup v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, neboť není důvodné, aby fyzickým osobám za zásah do jejich osobnostních práv byly poskytovány částky v rádech desetitisíců korun, zatímco právnickým osobám v řádu statisíců či milionů, jak je např. touto žalobou požadováno, a to za situace, kdy je třeba přiblídnout k tomu, že v případě zásahu do osobnostních práv fyzické osoby může být zasahováno do celé řady osobnostních práv takovéto fyzické osoby (např. do práva na rodinný život, do oblasti pracovní, do oblasti výkonu veřejných funkcí, do oblasti dobré pověsti, zdravotního stavu apod.), přičemž v případě fyzické osoby, tato fyzická osoba musí všem těmto zásahům případně čelit samostatně jako jednotlivec na rozdíl od osoby právnické. V této souvislosti soud uvádí, že soud pochopitelně nepochybuje, že i ve vztahu k právnické osobě vedením nezákonného trestního stíhání může docházet k zásahu do konkrétních práv právnické osoby s tím, že například může být skutečně zasazeno do dobré pověsti právnické osoby, když dle judikatury je třeba vycházet z toho, že dobrá pověst právnické osoby má povahu osobnostního práva, kterému je poskytována ochrana, a že každá právnická osoba má dobrou pověst do té doby, dokud není úspěšně proveden důkaz opakem. V daném případě pak tedy bylo na zvažení soudu, aby s ohledem na důkazy provedené v řízení a posouzené ve vzájemných souvislostech vyhodnotil, v jaké míře byl v řízení skutečně prokázán právě zásah do dobrého jména právnické osoby způsobené v přímé příčinné souvislosti s vedením nezákonného trestního stíhání, a to v kontextu posouzení délky vedení nezákonného trestního stíhání, reálně hrozícího trestu jakož i při zohlednění dalších případných negativních dopadů trestního stíhání na žalobkyni.

29. V této souvislosti soud uvádí, že co se týká délky trestního stíhání, jako jednoho z kritérií, které soud zvažoval při stanovení formy a v případě přiznání finančního zadostučinění i výše poskytnutého odškodnění, soud musí konstatovat, že v řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání bylo zahájeno 29. 11. 2016, přičemž toto nezákonné rozhodnutí, z něhož se pak odvíjí požadavek na náhradu nemajetkové újmy, bylo zrušeno rozhodnutím Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 4. 2017, které nabylo právní moci dne 3. 5. 2017 s tím, že tedy nezákonné trestní stíhání žalobkyně v tomto případě trvalo přes pět měsíců s tím, že tedy pouze po tuto dobu žalobkyni mohla v souvislosti se sdělením shora uvedeného obvinění vznikat nemajetková újma. Dále bylo v řízení prokázáno, že po tuto dobu trestního stíhání nebyla přímo žalobkyně, s výjimkou sdělení obvinění a podání stížnosti proti sdělení obvinění, účastna žádných dalších konkrétních oficiálních úkonů v rámci trestního řízení, přičemž trestní stíhání žalobkyně se tedy nedostalo ani do stadia podání obžaloby, či dokonce řízení vedeného před trestním soudem, což jsou nepochybně skutečnosti, které mají daleko zásadnější dopad na rozsah újmy případně způsobované nezákonným trestním stíháním, neboť

v takovém případě totiž musí dojít k situaci, kdy vícero orgánů činných v trestním řízení v rámci své samostatné působnosti se domnívá, že jsou dány důvody pro pokračování trestního stíhání, což se pak může odrazit i v náhledu veřejnosti (v případě medializace kauzy) na opodstatněnost vedení trestního řízení. V daném případě však již MSZ v Praze jako první přezkoumávající orgán ke stížnosti žalobkyně svým rozhodnutím deklaroval neopodstatněnost trestního stíhání zahájeného vůči žalobkyni, a proto tedy případná újma v této fázi trestního stíhání je reálně menší, než v případě vedení řízení před soudem, v některých případech dokonce i na více stupních soudní soustavy, byť následně například s totožným závěrem o nedůvodnosti trestního stíhání.

30. Co se pak týká *hrozby trestů*, které žalobkyni případně v souvislosti se sdělením obvinění hrozily, je třeba připustit, že po formální stránce bylo žalobkyni sděleno obvinění pro zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., s tím, že tomuto trestnému činu by pak odpovídala pro fyzickou osobu sazba v rozmezí 5-10 let (uváděno za účelem srovnávací judikatury) s tím, že žalobkyni pak dle § 15 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. potenciálně hrozil např. trest peněžitý, trest zákazu činnosti, trest zákazu plnění veřejných zakázek, účasti na veřejných soutěžích, přijímání dotací či dokonce trest propadnutí majetku s tím, že tyto tresty jsou však dle přesvědčení soudu v zásadě korespondující právě s hrozbou nepodmíněného 5-10 letého trestu odnětí svobody pro fyzickou osobu. Navíc je třeba konstatovat, že hrozba trestu je pak pochopitelně jinak intenzivní za situace, kdy je konkrétní osobě sděleno obvinění, a za situace, kdy např. je již ve věci podána obžaloba a je vedeno trestní řízení před soudem, případně dokonce je vydán nepravomocný či dokonce pravomocný odsuzující rozsudek. V daném případě se však trestní řízení nedostalo přes fázi trestního řízení vedeného před Policií ČR, když ke stížnosti žalobkyně bylo usnesení o sdělení zahájení řízení zrušeno. Za těchto okolností tedy soud při použití srovnání s obdobnými judikaturními případy žalobkyni potenciálně hrozící tresty zvážil, avšak zároveň zohlednil právě i to, že trestní stíhání zdaleka nedospělo ani do fáze podání obžaloby, a tudíž hrozba trestů nebyla tolik zásadní jako by byla v jiné fázi trestního řízení a trvala relativně kratší časový úsek (viz bod 29 odůvodnění rozsudku).
31. Co se pak týká argumentace žalobkyně ohledně *medializace případu*, soud vzal v tomto směru v řízení za prokázané, že zahájení trestního stíhání žalobkyně bylo skutečně poměrně široce medializováno sdělovacími prostředky, zejména pak prostřednictvím internetových stránek, přičemž touto medializací se informace o zahájení trestního stíhání žalobkyně dostala do širokého podvědomí veřejnosti. Na druhou stranu je však třeba pro úplnost konstatovat, že články týkající se zahájení trestního stíhání žalobkyně byly zveřejněny toliko v období ode dne zahájení trestního stíhání (první článek z 29. 11. 2016 ve večerních hodinách) do 8. 12. 2016, přičemž v řízení nebylo tvrzeno, ani prokazováno, že by i nadále tuto kauzu média dále sledovala a rozebírala. Navíc pak soud uvádí, že z provedeného dokazování vyplývá, že ze strany orgánů činných v trestním řízení nedošlo k žádnému postupu, který by bylo nutno třeba přičítat k tíži státu, když např. mluvčí Policie ČR pouze potvrdila sdělení obvinění s tím, že uvedla, že jinak se GIBS nebude k věci blíže vyjadřovat. Navíc v řízení bylo výše uvedenými důkazy prokázáno i to, že většina sdělovacích prostředků dala možnost k vyjádření se i žalobkyni, přičemž za těchto okolností je třeba medializaci případu posuzovat tak, že medializace případu je prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení. V této souvislosti tedy soud uvádí, že nicméně z provedeného dokazování je zřejmé, že v důsledku medializace, za kterou však stát přímo odpovědný není (viz např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011), se nicméně dostalo trestní stíhání žalobkyně do širokého podvědomí veřejnosti, což soud při svém rozhodování o formě a případné výši finančního odškodnění po posouzení v dalších vzájemných souvislostech zohlednil. Dále pak soud ještě k věci uvádí, že pokud však žalobkyně poukazovala na to, že byla otištěna i řada negativních prohlášení,

např. na stránkách odborového svazu Policie ČR, soud musí konstatovat, že v tomto směru nemohou být orgány činné v trestním řízení, potažmo za jejich činnost stát, činěny odpovědnými za to, že případně policisté, či bývalý ministr vnitra Chovanec, se vyjadřovali negativním způsobem o kvalitě bot v minulosti dodaných žalobkyní. Je třeba konstatovat, že uveřejněná hodnocení byla subjektivním hodnocením osob, které případně hodnotily uvedené zboží, přičemž toto jejich hodnocení pak nebylo v žádné příčinné souvislosti se zahájeným trestním stíháním žalobkyně, ale zřejmě souviselo s individuální subjektivní zkušeností a posouzení výrobků těmito osobami. Pouze pro úplnost pak soud uvádí, že při úvahách o rozsahu důvodnosti zohlednění toho, že prostřednictvím medializace se trestní stíhání dostalo do široké povědomosti veřejnosti, soud nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že, jak vyplynulo z článku uveřejněného na internetu již v roce 2014, tak i z výpovědi svědka [REDAKCE] V [REDAKCE] otázka kvality či nekvality obuvi dodané v minulosti žalobkyní pro Policii ČR pak byla v částečném rozsahu medializována již řadu měsíců před zahájením trestního stíhání v této věci, přičemž pokud bylo případně poukazováno na to, že média měla k dispozici znalecký posudek, který si nechali zpracovat odboráři, je třeba opětovně konstatovat, že pokud média měla k dispozici znalecký posudek, který si nechali zpracovat odboráři, je zřejmé, že ani tato skutečnost pak bezprostředně nesouvisí s trestním stíháním žalobce, neboť pokud si, ať již důvodně či nedůvodně nespokojené policejní odbory nechaly zpracovat znalecký posudek a ten případně poskytl médiím, stalo se tak na základě případného rozhodnutí odborů, nikoliv v přímé příčinné souvislosti se zahájením trestního stíhání žalobkyně a postupu orgánů činných v trestním řízení (viz článek z 26. 11. 2016, kde je uvedeno, že posudek poskytly odbory).

32. Co se pak týká dalších potencionálních *zásabů do dobrého jména a pověsti právnické osoby, jakož i do dalších oblastí jejího podnikání*, soud v této souvislosti uvádí, že v řízení je možno vzít za prokázané, že v období trestního stíhání byla žalobkyně vystavena situaci, kdy musela svým obchodním partnerům, Komerční bance, a. s. či zaměstnancům poskytovat informace a ubezpečovat je o nedůvodnosti trestního stíhání. Na druhou stranu však svědeckými výpověďmi shora uvedených svědků bylo prokázané, že nedošlo k situaci, kdy by z důvodu zahájeného trestního stíhání, např. zaměstnanci dávali výpovědi z pracovního poměru, nedošlo k situaci, kdy by banka, se kterou dlouhodobě žalobkyně spolupracuje, odmítla poskytnout žalobkyni úvěr, či změnila úrokové sazby za poskytované úvěry, nedošlo k situaci, kdy by ze strany jakéhokoli subjektu, který se žalobkyní spolupracoval, došlo k vypovězení smluv či k tomu, že by nějaká konkrétní smlouva v důsledku zahájeného trestního stíhání nebyla uzavřena. V daném případě pak nedošlo ani k situaci, kdy by se žalobkyně přestala účastnit veřejných zakázek, když jak vyplynulo z výpovědi svědků, žalobkyně se i nadále účastnila veřejných zakázek i v době probíhajícího trestního stíhání, přičemž, jak vyplynulo ze svědecké výpovědi svědka [REDAKCE] P [REDAKCE] úspěšnost či neúspěšnost žalobkyně v rámci veřejných zakázek byla i nadále srovnatelná, tedy jak před zahájením trestního stíhání, tak v době jeho vedení i poté. Jedinou změnou pak bylo to, že žalobkyně reagovala na situaci svého trestního stíhání tím, že do budoucna veškeré veřejné zakázky oddělila od svého jména tím, že je přesunula na společnost pod jiným jménem, tedy na společnost Westmentum s.r.o. patřící nicméně taktéž do Holdingu Blažek, kdy jak žalobkyně, tak tato společnost je vlastněna tímto Holdingem (viz výpovědi svědků), a to z toho důvodu, aby případně v budoucnu eventuální problémy s veřejnými zakázkami nebyly spojovány přímo se jménem žalobkyně. V této souvislosti je třeba připustit, že v řízení bylo svědeckou výpovědí svědka [REDAKCE] V [REDAKCE] prokázané, že žalobkyně se v důsledku vedení trestního řízení rozhodla nezúčastňovat se nadále výběrových řízení na státní zakázky výroby obuvi, avšak s ohledem na to, že žalobkyně sama výrobu obuvi nikdy nezajišťovala (vždy se jednalo o subdodávky), pak tedy ani toto rozhodnutí zásadním způsobem nemohlo zasáhnout do primární podnikatelské činnosti žalobkyně. Dále je třeba

v této souvislosti uvést, že v řízení pak nebyly nikdy ze strany žalobkyně označovány žádné konkrétní krátkodobé či střednědobé plány, které by po dobu trestního stíhání byly pozastaveny a žádné takové konkrétní skutečnosti pak v tomto směru nevyplývaly ani ze svědeckých výpovědí svědků. Na druhou stranu však soud vzal v řízení za prokázané, že v souvislosti s trestním řízením vedeným proti žalobkyni vedoucí představitelé žalobkyně se v rámci své pracovní činnosti snažili intenzivně zamezit případným negativním dopadům trestního stíhání (viz zmiňované porady s právníky, jednání s bankou, subdodavateli apod.) a že žalobkyně v této souvislosti navázala i spolupráci s PR poradci za účelem zvolení nejvhodnější strategie, jak čelit informacím o zahájeném trestním stíhání žalobkyně, jak ve vztahu dovnitř, tak vně společnosti. Co se pak týká tvrzení o poškození dobrého jména žalobkyně v důsledku trestního stíhání projevujícího se odlivem zákazníků, soud v této souvislosti uvádí, že pokud byly soudu předloženy žalobkyní zpracované tabulky o návštěvnosti prodejen a internetových stránek v době před zahájením řízení (v časově srovnatelném období) a v době vedení trestního stíhání či tabulky s vyšší dosažených obrátů ve výše uvedených obdobích, soud v této souvislosti uvádí, že tyto listiny byly žalobkyní primárně předkládány jako podklady pro požadavek na náhradu majetkové škody, tedy tvrzeného ušlého zisku, který byl dle žalobkyně v přímé příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání, avšak požadavek na náhradu ušlého zisku vzala sama žalobkyně zpět. Navíc pak tyto listiny nemohly prokázat, že k případnému snížení obrátů společnosti došlo právě a jen v důsledku trestního stíhání žalobkyně, přičemž tabulky o návštěvnosti, pak ani nesvědčí o počtu skutečně nakupujících zákazníků, a proto tedy nemohou mít vypovídací hodnotu. Soud sice s ohledem na medializaci případu při svém rozhodování, jak již je shora uvedeno, přihlédl k tomu, že trestní stíhání žalobkyně se dostalo do povědomí širší veřejnosti a tedy i k potenciálním zákazníkům žalobkyně, avšak na druhou stranu soud musí konstatovat, že ani na základě svědecké výpovědi svědkyně F. [redacted] nebylo možno učinit závěr, že by pouze a jen z důvodu trestního stíhání žalobkyně skutečně zákazníci odmítali u žalobkyně nakupovat. V této souvislosti soud poukazuje na to, že sama svědkyně uváděla, že stálí zákazníci na její provozovně nakupovali i nadále a zároveň vypovídala o tom, že pokud se sama ve dvou případech setkala s tím, že zákazníci poukazovali na trestní stíhání žalobkyně, v obou případech se jednalo o souvislost s požadavkem na slevu při koupi výrobku, která jim však nebyla poskytnuta, či situace souvisela s předchozím konfliktem s nevhodně se chovajícím zákazníkem. Navíc pak sama svědkyně uváděla, že někteří zákazníci označující společnost žalobkyně jako „zloděje“, tak činí například pro to, že se domnívají, že ceny prodávaného oblečení jsou neadekvátní, neboť se jedná o zákazníky, kteří na příslušné ceny nejsou zvyklí, byť ta souvisí s kvalitou prodávaného oblečení, přičemž ani svědkyně F. [redacted] a ani svědek V. [redacted] nebyli schopni rozlišit, zda případné nevhodné poznámky zákazníků souvisely bezprostředně s trestním stíháním žalobkyně či postojem konkrétních zákazníků k vyšším prodejním cenám či eventuálně se skutečností, že nebylo vyhověno jejich žádostem o slevy nebo reklamace.

33. Při zvážení všech shora uvedených skutečností ve vzájemných souvislostech (viz 29 až 32 odůvodnění tohoto rozsudku) tedy soud dospěl k závěru, že je důvodné přiznat žalobkyni odškodnění za jí vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním v celkové částce 50 000 Kč, která dle přesvědčení soudu odpovídá rozsahu prokázaných zásahů do práv žalobkyně spočívajících v tom, že proti žalobkyni bylo po dobu 5 měsíců vedeno nezákonné trestní stíhání ve fázi přípravného řízení, že se toto zahájení trestního stíhání žalobkyně, byť nikoliv z viny orgánů činných v trestním řízení, dostalo medializací do povědomí široké veřejnosti a že v důsledku zahájeného trestního stíhání se zejména vedoucí pracovníci žalobkyně tedy primárně zaměřili na zajištění podkladů pro vyvrácení důvodnosti zahájeného trestního stíhání, byly na ně kladeny v rámci jejich pracovní činnosti zvýšené nároky na jednání se spolupracujícími společnostmi, bankami apod., a že někteří jedinci, např. osoby z Policejního prezidia Policie

ČR či z úřadu pro kontrolu zakázek pro armádu se v době trestního stíhání žalobkyně vyhýbali osobním kontaktům s pracovníky žalobkyně či měli poznámky o nepovedeném tendru bot pro Policii ČR, případně, že někteří zákazníci využili informace o sdělení obvinění k negativním reakcím při návštěvě prodejny po neposkytnutí slevy. Protože jak je již výše uvedeno, soud vzal jinak za prokázané, že k dalším zásadnějším zásahům v prokázané přímé příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání žalobkyně nedošlo, soud je přesvědčen o tom, že za daných okolností bylo důvodné rozhodnout o přiznání částky 50 000 Kč, která se soudu jeví jako adekvátní i v souvislosti s obdobnými srovnatelnými případy.

34. V této souvislosti soud uvádí, že odškodňování právnických osob za nezákonné trestní stíhání v judikatuře vyšších soudů bylo doposud řešeno zcela výjimečně, když soudu se podařilo dohledat toliko jeden případ takového odškodnění v situaci, kdy trestně stíhanou osobou byla osoba právnická. Konkrétně jedná o rozhodnutí vydané Městským soudem v Praze pod č. j. [REDAKCE] jímž bylo rozhodováno o požadavku na náhradu nemajetkové újmy požadované právnickou osobou za nezákonné trestní stíhání ve skutkově velmi obdobném případě, kdy pravomocným rozhodnutím byla žaloba na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání zamítnuta, neboť soudy dospěly k závěru, že žalobkyni v projednávané věci nemajetková újma spočívající v zásahu do jejích práv sice skutečně vznikla, avšak nikoliv v intenzitě, jež by odůvodňovala poskytnutí zadostiučinění v penězích. V tomto srovnávaném případě se jednalo o trestní řízení trvající necelých 5 měsíců ve fázi přípravného řízení, kdy taktéž na základě podané stížnosti došlo ke zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, přičemž trestní stíhání bylo zahájeno pro podezření ze spáchání zločinu pletich při zadávání veřejné zakázky a při veřejné soutěži dle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, sdělení obvinění bylo medializováno. Rozdíl mezi projednávanou věcí a shora uvedeným řízením však spočíval v tom, že ačkoliv sdělení obvinění vůči právnické osobě ve výše uvedeném případě bylo zrušeno, následně pak bylo proti žalobkyni zahájeno jiné trestní řízení pro jiný trestný čin, přičemž v době rozhodování soudu v porovnávané věci toto jiné zahájené trestní řízení doposud běželo. S ohledem na shora uvedené je pak tedy zřejmé, že porovnáním případu shora uvedeného a případu v projednávané věci bylo možno učinit závěr o tom, že na rozdíl od srovnávaného řízení bylo nepochybně v případě žalobkyně v tomto řízení důvodné přistoupit k poskytnutí finančního plnění a nikoliv pouze ke konstatování porušení práv žalobkyně a omluvě, jak bylo učiněno ze strany žalované v rámci mimosoudního projednání věci. S ohledem na to, že soudu se další judikaturu vztahující se k odškodnění právnické osoby za nezákonné trestní stíhání nepodařilo dohledat a s ohledem na závěr soudu o možnosti přiměřené použitelnosti judikatury vztahující se k odškodňování fyzických osob za nezákonné trestní stíhání (viz bod 28 odůvodnění tohoto rozsudku) soud tedy jako další možný srovnatelný případ, z něhož bylo při stanovení adekvátní částky odškodnění, uvádí rozsudek Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] jímž byla žalobci ve výše uvedené věci přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 25 000 Kč, a to za situace, kdy žalobce ve výše uvedeném trestním řízení byl stíhán pro trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, tedy za obdobný trestný čin s obdobnou trestní sazbou jako v případě žalobkyně (srovnáváno jako by s trestem pro fyzickou osobu), v průběhu trestního stíhání byl jediným živitelem rodiny, když jako na živitele rodiny na něj byla odkázána manželka, tříleté dítě a dvojčata, jednal se o bývalého policistu, přičemž jeho bývalí kolegové od policie o jeho trestním stíhání věděli a nahlíželi na něj negativním způsobem, měl obavy o budoucí finanční zajištění rodiny, když vedle vysokého trestu odnětí svobody mu v případě uznání viny hrozila i náhrada škody přes 1,5 mil. Kč, což by znamenalo jeho úplnou ekonomickou likvidaci. Stíhání této osoby pak trvalo po dobu 14 měsíců a bylo zastaveno státním zástupcem s tím, že věc žalobce však nebyla šířeji medializována. Jako další srovnatelný případ pak soud uvádí např. rozsudek č. j. [REDAKCE] vydaný Obvodním soudem pro Prahu 2, jímž bylo

uloženo žalované zaplatit žalobkyni jako náhradu nemajetkové újmy částku 50 000 Kč, a to za situace, kdy žalobkyně ve výše uvedeném řízení byla taktéž stíhána pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 trestního zákona (obdobná trestní sazba), přičemž řízení trvalo 2 roky a 5 měsíců, trestní věc byla projednávána i před soudem, přičemž teprve v rámci trestního řízení vedeného před soudem došlo ke zproštění obžaloby. Trestní řízení pak mělo sociální dopady pro žalobkyni, když se jednalo o ženu vyššího věku se zdravotními komplikacemi, která trestní stíhání vnímala úkorněji, než člověk zdravý a mladší, trpěla psychickými obtížemi, mezi lidmi z oblasti své pracovní činnosti byla vnímána jako „podvodnice“, někteří známí přestali se žalobkyní komunikovat a došlo i k rodinnému rozvratu ve vztahu žalobkyně a jejího syna, který posléze žalobkyni v důsledku tohoto rozkolu souvisejícího s trestním řízením neumožnil nadále bydlení ve svém bytě. Za další do jisté míry srovnatelný případ je možno považovat případ posuzovaný v rámci rozhodnutí vydaného Městským soudem v Praze pod č. j. [REDAKCE] v rámci něhož bylo toliko konstatováno, že dostatečnou satisfakcí za nezákonné trestní stíhání, jímž došlo k zásahu do práv žalobce ve výše uvedené věci, bylo v daném případě poskytnutí omluvy, a to za situace, kdy žalobce byl stíhán pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 4 trestního zákona, řízení probíhalo po dobu 14 měsíců, a to včetně řízení před soudem, v rámci něhož byl žalobce ve shora uvedené věci obžaloby zproštěn. Trestní stíhání u žalobce vyvolal pocit nejistoty, stres, krátkodobě žalobce v důsledku stresu přestal docházet do zaměstnání, pracoval z domova, což však činil i před zahájením trestního stíhání a následně i po jeho ukončení. Žalobce podnikal, o jeho trestním stíhání se však s ním spolupracující firmy nedozvěděly a v důsledku toho nedošlo k ukončení obchodního kontaktu se žalobcem. Rodiče přítelkyně žalobce přestali se žalobcem komunikovat, a to včetně nezletilých dětí, matka žalobce zažila negativní reakci na žalobcovu trestní stíhání, avšak k přímému rozkolu v rodině v důsledku trestního stíhání žalobce nedošlo. Pro srovnání pak soud uvádí i rozsudek ve věci [REDAKCE] [REDAKCE] kdy žalobci byla jako odškodnění přiznána částka 180 000 Kč, a to za situace, kdy trestní stíhání žalobce ve výše uvedené právní věci trvalo 3 roky a 10 měsíců, žalobce byl stíhán pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, byl obviněn z toho, že na cizím majetku způsobil značnou škodu ve výši přes 4,5 mil. Kč, hrozil mu trest odnětí svobody až na 8 let, jeho věc dospěla že do stádia řízení před soudem, byly prokázány duševní zdravotní následky trestního řízení na žalobce, když bylo prokázáno, že žalobce se léčí v souvislosti s trestním stíháním, byť nikoliv výlučně, na psychiatrii. Z výše uvedených rozhodnutí pak tedy dle přesvědčení soudu vyplývá, že jestliže v tomto konkrétním případě byla žalobkyni s ohledem na rozsah prokázané nemajetkové újmy přiznána částka 50 000 Kč, pak tato částka odpovídá způsobu a výši odškodnění, kterých se dostalo v obdobných případech jiným osobám, které byly stíhány za obdobné trestné činy (alespoň částečně co možná nejsrovnatelnější trestní sazby pro fyzické osoby), přičemž ve většině případů se jednalo o podstatně delší trestní stíhání, která se dostala i do stádia před soudem, což je podstatně závažnější než situace, pokud trestní řízení skončilo již ve fázi řízení přípravného. V této souvislosti soud uvádí, že nejbliže projednávané věci je v tomto směru rozsudek vydaný Městským soudem v Praze pod č. j. [REDAKCE] když toto řízení, stejně tak jako řízení v projednávané věci, bylo ukončeno v souvislosti s rozhodnutím státního zástupce v rámci přípravného řízení, byť trvalo o více než polovinu doby déle, než řízení vedené proti žalobkyni, přičemž ačkoliv v dané věci nedošlo k širší medializaci případu, je zřejmé, že zásahy byly ve vztahu k této fyzické osobě intenzivní, a to jak v souvislosti s hrozbou majetkových sankcí spočívajících v případné povinnosti nahradit škodu ve velkém rozsahu (posuzováno ve vztahu k fyzické osobě), tak i v souvislosti s ekonomickou závislostí rodiny na příjmu žalobce. Při posouzení všech těchto okolností je tedy soud přesvědčen o tom, že poskytnutí odškodnění žalobkyni v částce vyšší, než která byla tímto rozhodnutím žalobkyni přiznána, a to byť se v případě žalobkyně jedná o právnickou osobu, by nebylo odpovídající principu obecně sdílené představy spravedlnosti,

neboť soud nevidí důvod pro to, aby v případě nezákonného stíhání byly právnické osoby odškodňovány ve vyšších částkách než osoby fyzické, které, jak již bylo výše uvedeno, zátěž nezákonného trestního stíhání musí nést samy, jako individuální jedinci (viz blíže bod 28 odůvodnění tohoto rozsudku). Soud je totiž skutečně přesvědčen o tom, že je spravedlivé, aby jak právnickým, tak fyzickým osobám bylo přiznáváno odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným trestním stíháním na základě srovnatelného přístupu a principů vyplývajících z judikatury k zákonu č. 82/1998 Sb. Pouze pro úplnost pak soud ještě k věci uvádí, že na závěru soudu o přiměřené výši poskytnutého zadostiučinění formou finančního plnění určeného tímto rozhodnutím pak nic nemůže změnit ani to, že žalobkyně v řízení tvrdila i pokles svých příjmů v době trestního stíhání, neboť v tomto směru soud uvádí, že tato skutečnost mohla být uplatňována případně jako požadavek na náhradu škody - ušlého zisku, přičemž pokud se žalobkyně v tomto případě rozhodla vzít žalobu zpět z toho důvodu, že vyhodnotila, že není schopna unést břemeno důkazní, nelze pak situaci neunesení břemene důkazního ve vztahu k požadavku na náhradu škody obcházet tím, že v rámci nemajetkové újmy je argumentováno vznikem majetkové škody, kterou se však žalobkyně rozhodla neprokazovat. V tomto směru skutečně bylo případně na žalobkyni, aby tento požadavek prokázala v rámci náhrady majetkové škody, k čemu však žalobkyně nakonec nepřistoupila. Na samý závěr pak soud ještě k otázce přiměřeného zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání uvádí, že pokud v průběhu celého řízení, a to jak ze strany skutkových tvrzení žalobkyně, tak ze strany svědků, zaznívalo, že primárně žalobkyni šlo o to, aby nebyla poškozována její dobrá pověst a bylo zdůrazňováno, že omluva poskytnutí ze strany Ministerstva nebyla poskytnuta ve vhodné formě, pak nic pochopitelně nebránilo žalobkyni v tom, aby případně jako satisfakci nemajetkové újmy požadovala např. omluvu zveřejněnou na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti, či jiným obdobným způsobem, když v tomto směru se soud domnívá, že zejména u právnické osoby by případně takováto satisfakce, s ohledem na samotná skutková tvrzení žalobkyně (viz tvrzení, že média se již o zrušení sdělení obvinění nezajímala a že články o zahájení trestního řízení jsou doposud vyhledatelné na internetu), více odpovídala žalobkyni tvrzenému záměru, kterého dle svých tvrzení chtěla vedením tohoto trestního stíhání docílit, než požadavek na odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání v částce 5 mil. Kč, který byl v rámci tohoto řízení uplatněn, když při realizaci například omluvy na stránkách Ministerstva spravedlnosti, by tedy i tato informace byla na internetu ve vztahu k žalobkyni dohledatelná stejně tak, jako články o zahájení jejího trestního stíhání. Výše uvedené však soud uvádí pouze pro úplnost.

35. Co se pak týká *požadavku žalobkyně na náhradu majetkové škody spočívající v úhradě nákladů, které žalobkyně vynaložila v souvislosti s právním zastoupením v rámci trestního řízení*, přičemž jakožto škoda byla požadována částka žalobkyni vyfakturovaná a následně žalobkyni uhrazená jednotlivým právním zástupcům, soud v tomto směru dospěl k závěru, že tento *požadavek na náhradu škody spočívající v úhradě smluvní odměny původně ve výši 951 958 Kč je požadavkem nedůvodným*. V této souvislosti soud odkazuje na ust. § 31 zákona č.82/1998 Sb., ze kterého jednoznačně vyplývá, že náhrada škody sice zahrnuje náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, avšak zároveň z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že takovéto náklady zastoupení, které zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování, se určují podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně, konkrétně tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za těchto okolností je tedy zcela zřejmé, že žalobkyně tedy případně mohla důvodně požadovat zaplacení toliko náhrady škody v souvislosti se svým právním zastoupením ve výši stanovené jako odměna za jednotlivé úkony právní služby a hotové výdaje právního zástupce stanovené paušální částkou, včetně DPH, dle shora uvedené vyhlášky, k čemuž ostatně dospělo i Ministerstvo spravedlnosti, které následně v průběhu řízení uhradilo žalobkyni na nákladech řízení částku 25 168 Kč, když proplatilo tyto úkony

právní služby, včetně režijních paušálů a DPH: 1. příprava a převzetí věci Mgr. Nečasovou, 2. příprava a převzetí věci Mgr. Trojanem, 3. stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 1. 12. 2016 posouzeno společně s pozdějším doplněním jako jeden celek (ve výši 1/2 úkonu právní služby navýšené na dvojnásobek z důvodu vyšší náročnosti), 4. porada dne 9. 12. 2016 (Mgr. Nečasová), 5. porada 14. 12. 2016 (Mgr. Trojan), 6. porada 17. 1. 2017 (Mgr. Trojan) 7. porada 17. 1. 2017 (Mgr. Nečasová), 8. porada 27. 11. 2017 (Mgr. Trojan – správně Mgr. Staněk v substituci za Mgr. Trojana). Za těchto okolností se tedy soud zabýval tím, zda je eventuálně důvodné přiznat žalobkyni na náhradu škody v souvislosti s jejím právním zastoupením ještě další částky odpovídající buď dalším žalobkyni uváženým úkonům právní služby či zda je důvodné přistoupit k navýšení odměny za jednotlivé úkony z důvodu mimořádné složitosti a to až na trojnásobek, jak požadovala žalobkyně. *V této souvislosti soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že je důvodné žalobci v rámci takto požadované náhrady škody přiznat oproti částce již žalovanou vyplacené ještě částku 5 566 Kč, kdy soud, na rozdíl od strany žalované vyhodnotil jako částečně důvodný požadavek na navýšení odměny za poradu žalobkyně s právními zástupci dne 17. 1. 2017, a to na dvojnásobek u každého právního zástupce. Žalovaná za tuto poradu ve vztahu ke každému z žalobkyni zmocněných advokátů přiznala jeden úkon právní služby po 2 300 Kč + paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč + DPH (s ohledem na přítomnost jak právní zástupkyně Mgr. Nečasové, tak i Mgr. Trojana). Soud však s ohledem na skutečnost, že provedeného dokazování (viz zápis z porady z 17. 1. 2017) je zřejmé, že tato porada byla stěžejní k následně zpracovanému obsáhlému doplnění odůvodnění stížnosti do, usnesení o zahájení trestního stíhání a jednání se účastnili i spolupracující advokáti advokátů zmocněných žalobkyní, soud tedy za těchto okolností vyhodnotil, že je důvodné navýšit odměnu za tento úkon právní služby jak ve vztahu k Mgr. Nečasové, tak k Mgr. Trojanovi na výše uvedený dvojnásobek, a to pochopitelně bez přiznání paušální náhrady hotových výdajů, neboť se nejednalo o další přiznaný úkon právní služby, s nímž by souvisela i paušální náhrada nákladů právního zástupce, ale toliko o navýšení odměny za úkon právní služby již přiznaný a proplacený Ministerstvem spravedlnosti, a to včetně paušální náhrady hotových výdajů, přičemž k takto navýšené odměně pak bylo připočtena i příslušná částka DPH. Jinak však soud uvádí, že pokud pak ze strany žalobkyně, a to poté, kdy byla žalobkyně soudem upozorněna na znění § 31 zákona č. 82/1998 Sb. a byla vyzvána k doplnění tvrzení, jaké konkrétní úkony právní služby požaduje žalobkyně tedy uhradit a v jaké výši, když žalobkyně byla soudem v rámci předvídatelnosti soudního rozhodnutí upozorněna na to, že soud bude vycházet ze shora uvedeného zákonného znění, musí soud konstatovat, že po doplnění požadovaných údajů soud dospěl ve shodě s žalovanou k závěru, že další žalobkyni označené úkony právní služby nelze buď považovat za úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. nebo se jedná o úkony právní služby které nelze považovat za účelně vynaložené v souvislosti s odstraněním nezákonného rozhodnutí. Za úkony právní služby, které soud vyhodnotil jako úkony, které nebyly účelně vynaloženy v souvislosti s odstraněním vydání nezákonného rozhodnutí, soud považuje porady dne 8. 2. 2017, dne 7. 5. 2017 či dne 2. 6. 2017, neboť poté, kdy byla žalobkyni podána plnohodnotná stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, nebyly ve vztahu k žalobkyni činy žádné další procesní kroky, ze kterých by vyplývala nezbytnost potřeby dalších právních úkonů, a tyto úkony pak tedy rozhodně nebyly v přímé příčinné souvislosti se zrušením vydaného nezákonného rozhodnutí. Navíc je třeba poznamenat, že co se týká porady dne 8. 2. 2017 či porady dne 7. 5. 2017, na těchto poradách byl přítomen JUDr. Pavel Berger, tedy právní zástupce [redacted] J [redacted] P [redacted] ve vztahu k němuž jak bude níže soudem osvětleno, nebyly vůbec dány důvody pro přiznání náhrady škody v tomto řízení ve vztahu k žalobkyni. Dále pak soud pro úplnost uvádí, že pokud soud, stejně tak jako žalovaná nepřiznal odměnu za doplnění stížnosti datované dne 31. 1. 2017, soud v této souvislosti uvádí, že jak vyplývá i z judikatury i z literatury vztahující se k přiznávání jednotlivých úkonů právní služby (srovnej např. Ap.Pr. - Aplikace práva, dne 5. 11. 2018,*

autor Luboš Chalupa, článek Náklady řízení za písemná podání advokáta), sepis doplnění podání, v tomto případě sepis doplnění již podané stížnosti je ve svém důsledku nápravou neúplnosti vlastního původního sepisu podání a proto je třeba původně podanou stížnost a následující doplnění třeba vnímat jako jeden celek, přičemž pokud v této souvislosti tedy za stížnost ze dne 1. 12. 2016 (dle soudu ve spojení s doplnění stížnosti ze dne 31. 1. 2017) byla přiznána odměna ve výši jedné poloviny odměny zvýšené na dvojnásobek, pak soud se s tímto zvýšením na dvojnásobek, s ohledem na obsah doplňujícího podání, které je však s původně podanou stížností nadále třeba brát jako celek, ztotožňuje. Nicméně i soud, stejně tak jako žalovaná, dospěl k závěru, že za tento úkon právní služby příináleží odměna ve výši jedné poloviny, a to s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. d), odst. 3 vyhlášky 177/1996 Sb. a dále i s odkazem na judikaturu vyšších soudu (srovnej např. rozhodnutí VS v Olomouci sp. zn. 3 To 161/2006). Pokud pak v této souvislosti bylo ze strany žalobkyně argumentováno obsáhlostí podané stížnosti, žalovaná i soud toto promítl do úvahy o důvodnosti navýšení odměny na dvojnásobek. Pokud pak dále ještě bylo žalobkyní v rámci náhrady nákladů řízení žádáno i o přiznání úkonu právní služby spočívajícího v nahlížení do spisu, soud v této souvislosti uvádí, že z § 11 shora uvedené vyhlášky nevyplývá, že takový úkon je možno považovat za úkon právní služby, neboť jako úkon právní služby je připuštěno pouze prostudování spisu při skončení vyšetřování (viz § 1 odst. 1 písm. f) vyhlášky č.177/1996 Sb.), přičemž v daném případě pak nelze přehlédnout ani to, že součástí již přiznaného úkonu právní služby převzetí a příprava věci musí být logicky i seznámení se s předmětem řízení, které je právě například realizováno i seznámením se spisem. Pokud pak bylo ještě žádáno o přiznání úkonů právní služby za účast na poradě dne 17. 1. 2017 Mgr. Staňkem, spolupracujícím advokátem s Mgr. Trojanem, a za účast na téže poradě JUDr. Sedláčkem, spolupracujícím advokátem s Mgr. Nečasovou, soud neshledal tento požadavek důvodným, neboť těmto advokátům neudělila žalobkyně přímé zmocnění ke svému zastupování v trestním řízení, a tudíž za jejich účast nebylo opodstatněné náhradu za právní zastoupení přiznávat. Navíc jejich účast pak byla de facto zohledněna navýšením odměny na dvojnásobek ve vztahu k Mgr. Nečasové a Mgr. Trojanovi, jak je uvedeno již shora. Pouze pro úplnost pak soud uvádí, že jinak soud neshledal důvody pro mimořádné navýšení odměny u každého jednotlivého úkonu poskytnuté právní služby, s výjimkami shora uvedenými, a to jednak s přihlédnutím k tomu, že již v rámci nastavení mimosmluvních odměn je ve svém důsledku náročnost úkonů právních služeb zohledňována (odvíjí se od závažnosti trestného činu a s tím související trestní sazby) a jednak i při zohlednění toho, že bylo plně akceptováno zastoupení dvěma právními zástupci, ačkoliv se jednalo o počáteční fázi přípravného řízení, přičemž soud tedy skutečně shledal důvody pro navýšení odměny pouze ve shora uvedeném rozsahu. Za těchto okolností tedy soud dospěl k závěru, že žalobkyni vznikl kromě již vyplacené částky náhrady majetkové škody ze strany ještě nárok na zaplacení částky 5 566 Kč.

36. *Ve vztahu k požadavku na náhradu majetkové škody vzniklé v majetkové sféře žalobkyně, kterou žalobkyně dovozovala z toho, že za svého zaměstnance, J. P. , kterému taktéž bylo ve věci vedené Generální inspekcí bezpečnostních sborů usnesením o zahájení trestního stíhání vydaného pod č. j. , sděleno obvinění, ubradila náklady obhajoby jím zvolenému právnímu zástupci JUDr. Bergrovi, soud v této souvislosti uvádí, že tento úbytek v majetkové sféře žalobkyně nevznikl žalobkyni v bezprostřední přímé příčinné souvislosti s vedením výše uvedeného trestního řízení, ale v důsledku vlastního rozhodnutí žalobkyně o tom, že za J. P. jemu vzniklé náklady za jeho obhajobu uhradí sama. Z provedeného dokazování totiž jednoznačně vyplývá, že J. P. udělil dne 5. 12. 2016. plnou moc k zastupování své osoby v rámci trestního řízení JUDr. Pavlu Bergrovi, advokátovi. Z výše uvedeného důkazu se pak podává, že J. P. vzal taktéž na vědomí, že na základě smlouvy o zastoupení je povinen hradit advokátovi odměnu spolu s hotovými výdaji a náhradu za promeškaný čas. Jestliže pak následně byla mezi žalobkyní a J. P.*

P [redacted] uzavřena dne 7. 12. 2016 dohoda o tom, že žalobkyně uhradí za [redacted] J [redacted] P [redacted] náklady jeho obhajoby obhájci zvolenému [redacted] J [redacted] P [redacted], je zřejmé, že k úbytku v majetkové sféře žalobkyně uhrazením těchto nákladů došlo tedy v přímé příčinné souvislosti se zcela samostatným rozhodnutím žalobkyně, která se dobrovolně k úhradě těchto nákladů zavázala, přičemž bylo zcela věcí žalobkyně, z jakých důvodů se pro tento postup případně rozhodla. V této souvislosti je třeba konstatovat, že je skutečně nezbytné řádně odlišovat subjekty, které byly trestně stíhány a ve vztahu ke každému z nich případně samostatně řešit otázku týkající se důvodnosti požadavku na náhradu škody spočívající v nákladech trestního řízení a dále i otázku existence či neexistence příčinné souvislosti mezi požadovanou škodou a nezákonným trestním stíháním, přičemž dle přesvědčení soudu *není opravdu možné dovodit oprávněnost požadavku žalobkyně na úhradu nákladů za obhajobu P [redacted] když tuto povinnost žalobkyně v souvislosti s vedením trestního řízení vůči její osobě rozhodně neměla.*

37. Ze všech shora uvedených důvodů pak tedy bylo ve věci rozhodnuto tak, jak je pod bodem I až III výroku rozsudku uvedeno, tedy *pod bodem I výroku rozsudku byl žalobkyni přiznán zákonný úrok z prodlení z částky 25 168 Kč*, která byla žalobkyni plněna až po marném uplynutí šestiměsíční lhůty, kterou mělo Ministerstvo spravedlnosti na mimosoudní projednání věci, tedy zákonný úrok z prodlení *za dobu od 15. 3. 2018*, kdy se žalovaná dostala do prodlení, do dne úhrady shora uvedené částky, tedy *do 27. 9. 2018*. *Pod bodem II výroku tohoto rozsudku pak byla žalobkyni přiznána částka 55 566 Kč skládající se z přiznaného odškodnění nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč a částky 5 566 Kč jakožto škody, kterou soud vyhodnotil jako škodu, která vznikla v majetkové sféře žalobkyně v souvislosti s jejím trestním stíháním, a to v souvislosti s náhradou nákladů za obhajobu žalobkyně v trestním řízení, to vše za situace, kdy náhrada je však přiznávána podle zvláštního právního předpisu o mimosoudní odměně, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. a kdy bylo soudem zohledněno již částečné plnění poskytnuté žalobkyni žalovanou v průběhu řízení.* Společně s výše uvedenou částkou 55 566 Kč pak soud přiznal žalobkyni i úrok prodlení z této částky za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, a to za situace, kdy dne 15. 3. 2018 se žalovaná dostala do prodlení se zaplacením výše uvedené částky. Pod bodem III výroku rozsudku pak soud rozhodl o zamítnutí požadavku žalobkyně na zaplacení částky 5 871 224 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, a to za situace, kdy ve výše uvedeném rozsahu soud požadavek žalobkyně uplatněný v tomto řízení tedy shledal nedůvodným.
38. Lhůta k plnění pak byla žalované k její žádosti poskytnuta s odkazem na ustanovení § 160 o. s. ř. 15ti denní, a to za účelem zajištění organizačního převodu finančních prostředků, když poskytnutí lhůty v tomto rozsahu nezasahuje podstatným způsobem do oprávněných zájmů žalobkyně, zejména za situace přiznaných úroků z prodlení plynoucích až do zaplacení dlužné částky.
39. Pod bodem IV výroku rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení, a to dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a zároveň při zohlednění ust. § 146 odst. 2, věta první a druhá o. s. ř., kdy bylo třeba při porovnání úspěchu a neúspěchu účastníků řízení ve věci třeba zohlednit, že z procesního hlediska zastavení řízení co do požadavku na zaplacení ušlého zisku ve výši 8 349 399 Kč zavinila žalobkyně a zastavení řízení co do požadavku na zaplacení částky 25 168 Kč zavinila žalovaná, přičemž jestliže tedy v rozsahu náhrady škody spočívající v nákladech obhajoby byla žalobkyně úspěšná toliko co do částky 25 168 Kč uhrazené dobrovolně ze strany žalované v průběhu řízení a dále co do částky 5 566 Kč přiznané soudem, a zároveň v náhradě ušlého zisku ve shora uvedené výši je třeba vycházet z plného neúspěchu žalobkyně, a za situace, kdy v případě náhrady nemajetkové újmy je třeba při jakékoliv výši požadované náhrady nemajetkové újmy vycházet z toho, jako by na náhradě nemajetkové újmy byla požadována částka 50 000 Kč (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn.

30 Cdo 1435/2015), pak, ačkoliv tedy v rozsahu požadavku na náhradu nemajetkové újmy byla žalobkyně jako by plně úspěšná (výše plnění závisela na úvaze soudu), přesto tedy ve svém konečném důsledku byla v řízení posuzovaném dle shora uvedené judikatury jako celku úspěšná žalovaná, respektive její neúspěch byl pouze v nepatrné výši (viz úspěch žalované: 8 349 399 Kč jako ušlý zisk, do něhož bylo řízení zastaveno + 921 224 Kč jako zamítnutá škoda na nákladech právního zastoupení oproti úspěchu žalobkyně: náklady právního zastoupení ve výši 25 168 Kč přiznané žalovanou + další náklady za právní zastoupení přiznané soudem ve výši 5 566 Kč + 50 000 Kč jako nemajetková újma (viz rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1435/2015)). Proto tedy soud přiznal žalované náhradu nákladů řízení výši 3 300 Kč, a to podle vyhl. č. 254/2015 Sb., konkrétně za 11 paušálních náhrad nezastoupeného účastníka (jeden úkon po 300 Kč), a to za písemné vyjádření k žalobě, 5 příprav na jednání a 5 účastí u jednání soudu. Lhůta k plnění žalobkyni pak byla poskytnuta v identickém rozsahu jako žalované, neboť jestliže soud patnáctidenní lhůtu k plnění poskytl žalované, neshledal důvod pro to, aby stejná lhůta nebyla poskytnuta i straně žalobkyně v souvislosti s uloženou povinností nahradit žalované náklady tohoto soudního řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu nadepsaného, a to v potřebném počtu stejnopisů.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný navrhnout jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha 1. září 2020

Mgr. Blanka Vernerová v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Klausová